

Ανοξιάτικο Λουλούδι — τὸ Μαγευμένο Ἀ-
κρογάλι με τὴν Ξανθὴν Κοιμητοπούλαν,
Κόρη τῆς Κρήτης, Δάκρυ τῆς Ἀνακουφι-
σεως, Νεράϊδα τοῦ Πηγεῖο καὶ Ζήτω ἢ
Κυανόλευκος — ἡ Βαρκούλα τῆς Πάχης με
τὴν Ἀνθοῦσαν Νεότητα — ἡ Μεγάλη Ἰδέα
με τὸν Ἀμίμητον Γελοτοποῦν καὶ Σκέρετο
— ὁ Φιλελεύθερος με τὴν Χιογιόμην Περ-
σιστεράν, Ζήτω ἢ Ἐγώσις, Μεγάλην Ἰδέαν,
Ἑλληνα Μαχητὴν καὶ Παιδικὴν Χαράν — ἡ
Ἡρα με τὸ Σκέρετο καὶ Ζήτω — ὁ Ναυτό-
παις τῆς Νίκης με τὸν Λευκοκύματον Αἰ-
μιλιόν, Γαλαξίαν, Φιλοκάριδα Ἑλληνο-
πούλαν καὶ α21* — ἡ Λαφροστεφῆς Σημαία
με τὸ Ὀνειρον τῆς Ψυχῆς, Ἀμαρτυλίδα
τοῦ Ζαλόγγου, Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ
Φιλελευθέραν Μακεδονοπούλαν — ὁ Γαλα-
ξίας με τὸν Κικέρωνα τὸν Ρωμαῖον, Ἰ-
δεώδη Καλλονήν, Οὐράνιον Ἄσμα, Ἑλλη-
νικὴν Δόξαν καὶ Ἐπιτιμον Προέδρον — τὸ
Ἐόνυχες Ποσειδῶν με τὸ Μαργαριταριον
Δάκρυ, Δάξαρων καὶ Βαρελάκι — ἡ Χρυσά-
κτινη Ἀγὴ με τὸ Σκέρετο, καὶ Ἄσμα τοῦ
Ὀρφέου — ἡ Ταλαντευομένη Ἑλπίς με τὸ
Περσιστεράκι τῆς Ἰθάκης καὶ Ἐντυχῆς Πα-
ροειδῶν — τὸ Ζήτω ἢ Κυανόλευκος με τὸν
Φαῖ - Διάβολον, Δουμισσαν τῶν Σαλώνων,
Ἀνοξιάτικο Λουλούδι καὶ Καρδίαν Μουσικής.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Γ. Δουβ. (λυσοβάρτων ἔστειλα) Ταχυ-
δρομον τῆς Εἰρήνης (τετραδία ἔστειλα) Ἀ-
λιαν Ζουρλοκαμπέρω (ἔλαβα τὴν λύσιν, ἀλλὰ
διὰ τὴν σὺ λογαριάζονται αἱ λύσεις καὶ διὰ
τὴν ἀναφέρει αἱ τάποτέλεσματα, πρέπει νὰ
τὰς γράψῃς εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην τῶν
Λύσεων) Ροδιαν Ἀθῶν (καὶ σὺ πρέπει νὰ
ναγνώσῃς τὸν ὁδηγόν, διὰ τὴν ἰδίῃς ποτε στέλ-
λων αἰνίγματα πρὸς δημοσίευσιν) Δάτριδα
τῆς Φύσεως (χαίρω πού ἐγίνες καλὰ κ' εὐ-
χαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἔσπλάσμα) Ζήτω
ἢ Κυανόλευκος (τὸ τετραδῖον σου ἐστάλη
πρὸς τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας τὸ Κι-
τρινο Ντόμινο ἐξακολουθεῖ νὰ ἔλγῃ αὐτὸ
τὸ ψευδώνυμον) Ἀσπρο Τριαντάφυλλο (περι-
μένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα) Φίλην τῶν
Ἀνθέων (κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ κ' ἐπιθυμῶ
νὰ εἶσαι πάντοτε φίλη μου) Λευκοκύματον
Αἰμιλιόν (ἀπὸ μικρὰ-μικρὰ καὶ ζουμαῖα ἀπο-
τελεῖται ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου βραβεῖον
ἔστειλα) Κυνηγιότα Ἀσπεριν (πρέπει νὰ
τοῦ γράψῃς ἀπ' εὐθείας) Κίρκην (ναί, αὐτὴς
εἶνε ἄλλοτε, σὲ παρακαλῶ, νὰ εἶσαι ἐμπρό-
θεσμος) Ἀνθοῦσιν Ἀμυγδαλίαν (ὄχι, τὸ
αὐτὸ ψευδώνυμον δύο συνδρομητρίαι δὲν
εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν) Μιχαλάκην Ε. Α.
(πρέπει πρῶτα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον· τί λέ-
γει ὁ Ὁδηγός;) Ἄνναν Χ. Ο. (χαίρω πολὺ
διὰ τὴν γνωριμίαν, τὴν τόσω παλαιὰν καὶ
τόσω νέαν· ἐλπίζω ὅτι ἡ λάδης ψευδώνυμον
καὶ θὰ δράσῃς εἰς τὸν κύκλον μας ὅπως ἄλ-
λοτε ὁ καλὸς ἀδελφός σου) Ἀθῶν τῆς Χίου
(εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἀσημά-
κην Μ. Ν. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπλάσμα·
πολὺ μοῦ ἤρσαν ὅσα γράφεις διὰ τοὺς δυ-
στυχῆς μεθύτους) Γλυκοκουτάλαν (ὡς βλέ-
πεις, ἡ Ἀσκησις ἐκείνη καταργεῖται) Λα-
φροστεφῆ Σημαίαν (πολὺ ῥαίται αἱ σκέψεις
σου) Β. Παιῶν. (ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη
τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχεῖου τοῦ στόλου δὲν
τὴν ἔχω πλέον καὶ οὐτε εἶνε ὑπόκλονο νὰ τὴν
εὐρῶ) Νυκτολούλοδο (καθόλου δὲν σ' ἐλη-
μόνησα! ἀπ' ἐπιθυμίας σου θὰ δημοσιεῖσθῶν
εἰς τὸ προσεχές) Ἀγαμέμνην (δυστυχῶς,
κανένα γατρικὸν διὰ τὸ δόντα δὲν γνωρίζω,
— τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν ὀδοντοίατρον καὶ τὴν
ὑπομονήν, τὰ ὅποια γνωρίζεις καὶ σὺ...)
Δάξαρων (εἶμαι κατενθουσιασμένη με τὴν νέαν
γνωριμίαν) Ἀριελ κλ. κλ.
Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26
Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ἀπριλλίου
[Ὁ γὰρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ
γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι,
πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

161. Δεξιόγραφος
Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
Πῶς μίαν πρόθεσιν γνωστὴν,
Καὶ γενάρχην ἂν λάβω,
— Ἡ, ἂν ὀλέγῃς, ποιητὴν,
Τ' Ὀυρανὸν ἕνας υἱὸς
Στὴ στιγμὴ θ' ἀναστηθῇ,
Κι' ἀπὸ σένα, ἂν καὶ λυτὸς,
Θ' ἀπαιτήσῃ νὰ λυθῇ!

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς

162. Συλλαβογράφος
Κοινὴ λεξούλα, γράμματα τρία
Σ' ἐπαναφέρουν εἰς τὴ λατρεία,
Καὶ γονατίζεις καὶ προσκυνεῖς,
Κι' ἀπὸ καρδίας με σκυκνίζεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτοπούλου τῆς Ὑδρας

163. Μεταγραμματισμός
Μὲ τὸ Εἰ θὰ ἰδίῃς στὸ δάσος
Ἐνα δένδρον ὑψηλόν·
Μὲ τὸ Αὐτὴν Ἱστορίαν
Βασιλέα ἔξαουστόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Χάμους

164. Ἀναγραμματισμός
Φαινόμενον τῆς φύσεως
Τὸ ἀναγραμματίζω,
Καὶ σχῆμα γεωμετρικόν
Ἀμέσως σχηματίζω.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Δρασολοῦστου Νυκτῆς

166. Πλέγμα τετραγώνων
α') * * * * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * * * οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώ-
* * * * * σκεταί: Εἰς τὸ α'
* * * * * τετραγώνων ἄνω,
* * * * * ἀρχαῖος βασιλεὺς·
* * * * * δεξιᾷ, ἀγ-
* * * * * γείων καὶ
* * * * * ἀριστερᾷ
* * * * * ἰσθμῶς: Εἰς
* * * * * τὸ β'
* * * * * τετραγώνων
* * * * * ἀνω, δέν-
* * * * * δριαν, ἀρχαῖος βασιλεὺς· ἀριστερᾷ,
* * * * * θυγάτηρ τῆς Κρεοῦσης. Καὶ εἰς τὸ γ' τετρα-
* * * * * γωνων ἄνω, διδάχμα· κάτω, πόλις εὐρω-
* * * * * παϊκῆ· δεξιᾷ, νῆσος τῆς Ἑλλάδος· ἀριστερᾷ,
* * * * * ληστής.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Εἰφοῦς

166-171. Μαγικὸν γράμμα
Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, εἰς ἕκαστην τὴν κάτωθι λέξιν, νὰ
σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ὄρος, ἀρά, ξύν, νόος, οἶ, ἦ.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

172. Ποιικὴ ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη-
τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς,
ἀποτελοῦν μυθικὸν Βασιλεῖα:
1, Καρπός· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3,
Μέταλλον· 4, Εἶδος πλοίου· 5, Νύμφη.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τῆς Χίου

173. Φωνηεντόλιπον
μθς - στ - λγς - φδς - κχγς - λθν

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σπέρτο Μονάχο

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7.
71. Ἀκρίσιος (α, Κρῆς, Ἴος). — 72. Ἐμ-
πορος — Ἐμπορος. — 73. Οἶνος.
74. Ἄντιφῶνι κόθου
ΑΝΤΙΦΩΝΙΚΟΘΟΥ
Ι Α Ο Η
Ρ Υ Σ Λ
Γ Ρ Τ Ε
Η Ο Α Ι
Σ Ι Β Υ Λ Λ Α
75. (Δάγηνος) Γα-
ληνός — ληνός — γα +
(Μάλα) λάμα — μα =
λά + (Ἀρτία) Τάρα
— άρα = τί + (Νῆμα)
Ἀμῆν — μῆν = α =
ΓΑΛΑΤΙΑ. — 76.
ΠΑΡΙΣΙΟΙ (άρπα,
Ρᾶ, Ἴσις, Σπᾶ, ὄσιος). — 77 — 81. Τῆ ἀνταλ-
λαγῇ διὰ τοῦ Θ, Ν: Πλίνθος, κωθρός, πέν-
θος, Κόθνος, Θάνατος. — 82. Αἰγίον
(Ἀμφίραος, πρῶτον, Ἀργῖος, Μεξικόν, Ἴος,
κώΝωψ.) — 83. Ὅπου λαλεῖ ἡ τιμὴ, σιγᾷ
τὸ συμφρον.
Σημείωσις. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 Ἀσκησις
(Ρέα-Κέα) καταργεῖται, διότι διετυπώθη
ἐσφαλμένως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάττωσθε ὅσο 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ
αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Συγχαίρω θερμῶς τοὺς βραβευθέντας. —
Βασιλίσσα τῶν Ἀνθέων. (Ζ' — 85)
Προέδρω «Νίκης» Πλειάδος Ταμῖα εἰς
Compagnie, εὐχαριστήρια... Ψευ-
δωνυμοῦμαι εἰς ἐνέργειαν... Ταμῖα, τὰ δυ-
νατὰ σου νὰ με ἀνακαλύψῃς. — Ὁ γνωστὸς
Γραμματεὺς... (Ζ' — 86)

Ἐξακολουθεῖ ἀνταλλαγὴν νῦν ὑπὸ νέαν διευ-
θυνσιν προτιμῶ δελτάρια χρωματιστά,
τοποθεσίας, θαλασσογραφίας καὶ ἀπόψεις πό-
λεων· τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνας· Ἀ-
σφαλεστάτη ἀπάντησις — Alcibiades G. Dou-
cas, 59, Grand rue Obrenovits, 59, Niche
(Serbie). (Ζ' — 87)

Στὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ λοιποὺς
βραβευθέντας, ἐνθουσιώδη συγχαρητή-
ρια. — Ἄγγελος Ἀγγερινός. (Ζ' — 88)
Τὸ «Κράτος τῆς Φαιδρότητας», πανηγυρι-
ζον τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ Ὑμνον τῆς
Ἐλευθερίας νίκην, στέλλει πρὸς αὐτὸν τὰ
ἐγκάρδια συγχαρητήρια του. Ἐπίσης συγχαί-
ρει καὶ τὸ Ὑπερ Πατριδὸς διὰ τὴν θριαμ-
βευτικὴν... ἀποτυχίαν του. (Ζ' — 89)

Πολυαγαπημένοι, Αἰγυπτία Βασιλοῦμαι καὶ
Χιώταρ, δέχθητε εὐκρινεστάτους φι-
λικοὺς χαιρετισμούς. — Γλυκοκουτάλα.
(Ζ' — 90)

Ζήτω ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας! Κάτω
τὸ Ὑπερ Πατριδὸς!!! Διηγῆτορ τῆς
Νεολογίας, Διηγῆτορ τῶν Συνδρομητῶν.
(Ζ' — 91)

Ἀνανεῶν ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Ἀπάν-
τησις ταχέια καὶ ἀσφαλεστάτη. Τὸ
γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνας. Εἰκὼν κάθε-
τος. Demetri Psyras, Robert-College,
Roumeli-Hissar, Constantinople. (Ζ' — 92)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δε. ἡ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δε. ἡ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δε. ἡ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ἰμοῦ δε. ἡ φρ. 3, 50
καὶ χροσδοδετοί δε. ἡ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δε. ἡ φρ. 3.
[Χροσδοδετος, δε. ἡ φρ. 3, 50]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόρον ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς:</p> <p>Ἐτησίαν... δε. 8,— Ἐξάμηνος... > 4,50 Τετμήνη... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικῶς:</p> <p>Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τετμήνη > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν Ἰννὴν ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδος Ἐννεπίου δε. 38, παρὰ τὸ Βοσθράκειον.</p> <p>Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 15</p>
--	---	--

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ τῶν ὁμοῦν πρὸς τὰς σκηνάς, τὰ Δίδυμα τοῦ Τρανσβαλ σκοπεύουν καὶ πυροβολοῦν ἀπὸ ἕνα λάκκον, ὅπου ἔχουν χωθῆ πυροβολοῦν ἐναλ-

ειτουργῆ, ἀμέσως ὁμοῦ εἰκοσι σφαῖραι πέφτουν σὰν βροχὴ εἰς τοὺς πυροβολητάς, τοὺς ὁποίους καμμιά γραμμὴ ἀκροβολιστῶν δὲν ὑποστηρίζει. Οἱ Μπόερς κυριεύουν τὸ κανόνι, καὶ ἐν τῷ ἄμα τὸ στρέφουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κατὰ τὴν συνθήειάν των· διότι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε τέλειοι πυροβοληταί.

Ἐνας Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς σείει: τὸ

ἄνδρας του, οἱ ὁποῖοι γονατίζουσι δόλο-
γυρά του, ἐνῶ, μόνος αὐτὸς ὀρθός, με-
γαλοπρεπέστατος, ψάλλει ἕνα ὕμνον δο-
ξολογίας, τὸν ὁποῖον οἱ Μπόερς ἐπανα-
λαμβάνουν, εἰς τὸν ἴδιον τόνον ὄλοι...
Μὲ πολλὴν βίαν, ὁ στρατηγὸς ἐνεργεῖ τὴν φόρτωσιν τῶν πολεμοφοδίων· εἰς δύο σκευοφόρα ἀμάξια φορτώνονται οἱ σκοτωμένοι καὶ πληγωμένοι Μπόερς.

«Πέντε ἢ ἕξ ἵπποις καλπάζουσι πρὸς τὸ μέρος μας...» (Σελ. 114, στ. 6.)

Ὁ Χάινς ἔχει σκοτώσει τὸν ὑπολοχαγόν Οὐ-
ῶννεϋ καὶ ἡ Ἐλζα τὸν ὑπολοχαγόν Χάνβιτς. Μὲ καλονικότητα αὐτομά-
των, τὰ παῖδια ἐκεῖνα θε-
ρίζουν τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ
μῖσος δὲν ὑπάρχει εἰς
τὰς ἐνθουσιώδεις ψυχὰς
των.

Ὁ πατέρας των, ὁ
ὄπλαρχηγὸς Ρίσις, ἦτο
ἄγριος πατριώτης, ἀλλὰ
ἡ μητέρα των, ἡ γλυ-
καῖα τῶν μαμὰ Μπα-
λίνα, ἐμόρφωσε τὴν καρ-
διά των με εὐγενῆ αἰ-
σθήματα. Βεβαίως, τὸ
ἔθνος ποῦ θέλει νὰ τοὺς
ὑποδουλώσῃ, τὸ μισοῦν,
ἀλλὰ ὁ στρατιώτης, ὁ
εὐπειθὴς σκλάβος, δὲν
προκαλεῖ τὴν μανίαν
των. Δὲν ἠθέλησαν τὸν πόλεμον, θέλουσι
ἔμωσι τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εἶδαν ἐκείνους
ποῦ ἀγαποῦσαν παραπολὺ νὰ βασανίζων-
ται, ὥστε νὰ συμπονέσων εἰς τὸν πόνον
τῶν ξένων. Καὶ βαδίζουσι κατ' εὐθείαν
ἐμπρός, ψυχαὶ φλογεραὶ, τὰς ὁποίας τί-
ποτε δὲν σταματᾷ εἰς τὸν δρόμον των.

Δεύτερον ἀγγλικὸν κανόνι ἀρχίζει νὰ
μαγδύλ: του, καὶ οἱ στρατιῶται του πα-
ραδίδονται. Εἶχαν ἀνισταθῆ μισὴν ὥραν.
— Παύσατε πῦρ! διατάσσει ἀμέσως
ὁ Δεθέτ.

Καί, πρὶν προβῆ εἰς τὴν κατάληψιν
τοῦ στρατοπέδου, ὁ αὐθέντης τοῦ Κάμ-
που βγάξει τὸ καπέλλο του, συναθροί-
ζει με μίαν ὑπερήφανον χειρονομίαν τοὺς

Ὁι Ἀγγλοὶ ἔχουν χά-
ση 50 ἄνδρας, ἀπὸ τοὺς
ὁποίους 6 ἦσαν ἀξιω-
ματικοί· ἑκατὸν περίπου
πληγωμένοι, μεταξὺ τῶν
ὁποίων 9 ἀξιωματικοί,
κοίτονται εἰς τὸ χῶμα·
τέλος οἱ νικηταὶ παίρ-
νουν μαζί των 200 αἰχ-
μαλώτους με 4 ἀξιωμα-
τικούς.

Τὸ στρατόπεδον ἦτο
ἀφθῶνως ἐφοδιασμένον με
τροφήμα· τὸ θαυμάσιον ἐ-
κεῖνο τόλμημα ἐξησφά-
λιζε διὰ τὸν στρατὸν τοῦ
Δεθέτ πολεμοφόδια παν-
τὸς εἶδους διὰ τρεῖς πλεόν
μῆνας.

Κάθε στρατιώτης του
ἐπῆρε νέον ἄλογο, καὶ ἡ
συνοδία τῆς ἐφοδοπομ-
πείας ἐξεκίνησε. Μετ' ὀ-
λίγον ἠνώθησαν μαζί της
οἱ ἀνιχνευταί, ποῦ εἶχαν
μείνῃ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ
λόφου, καὶ μεταξὺ τῶν
ὁποίων ἦσαν οἱ Γάλλοι
μας, ὁ Μόνας καὶ ὁ Ἰα-
νός· οἱ φίλοι μας εἶχαν
προτιμῆσιν, παρὰ νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν
ἐξ ἀπροόπτου σφαγὴν τοῦ ἀγγλικοῦ συν-
τάγματος, νὰ μείνουν κάτω πρὸς ἐπαγρύ-
πνησιν τῶν περιχώρων τοῦ κόππε, — δὲν
ἦτο δὲ καὶ τὸ ἔργον των ἐντελῶς ἀκί-
δυνον. Δὲν θὰ τὸ ἐπιστεῦατε βεβαίως,
ἂν σὰς ἔλεγαν ὅτι ὁ Ὑβὼν Κλωαρέκ
ἦτο εὐχαριστημένος εἰς ἐκείνην τὴν θέ-

σιν' ἐχρειάσθη μάλιστα ἡ ρητὴ ἀπαγόρευσις τοῦ κηδεμόνος του, διὰ νὰ μὴ σκαρφιάσῃ καὶ αὐτὸς μαζί με τοὺς Μπόερς εἰς τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ στρατοπέδου.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς προβλέψεις τῶν νικητῶν, καμμιά ἀγγλικὴ ἐπικουρία δὲν εἶχεν ἔλθῃ πρὸς βοήθειαν τῶν νικημένων ἢ παραπομπὴ λοιπὸν ἠδυνήθη χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ Λάγκμπεργ.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακῶς ἐσημάτιζε τὴν ὀπισθοπορείαν καὶ εἶχε καθήκον νὰ προστατεύσῃ τὸ κύριον σῶμα, ἂν τυχὸν οἱ Ἄγγλοι τὸ κατεδίωκαν. Ὁ στρατηγὸς Δεβὲτ ἐγγώριζε τὴν ἀξίαν τοῦ Γάλλου ὀπλαρχηγοῦ καὶ τὴν ἀντοχὴν τῶν ἀνδρῶν του, ποῦ ἦσαν ἑκατὸν περίπου, ἕνας-ἕνας διαλεκτοὶ, ἱκανοὶ μετὰ τὴν παράτολμον ἀνδρείαν των νὰ σταματήσουν τριπλάσιον στρατόν.

Ἦτο ἡ ὥρα ὁκτώ, καὶ οἱ νικηταὶ δὲν εἶχαν καταδιωχθῆ ἀκόμη. Ὁ Λακῶς μετὰ τὸ δίκαιόν του ἀποροῦσε, διότι ἐγγώριζεν ὅτι ἐν σύνταγμα ἐλαφροῦ ἀγγλικῶ ἰππικῶ ἦτο στρατοπεδευμένον εἰς τὴν γέφυραν τοῦ ποταμίσκου Ἐλανδ, εἰς ἀπόστασιν 14 μιλίων ἀπὸ τὴν Τζεφοντάιν. Ἦτο δὲ πολὺ παράδοξον πῶς αὐτὸ τὸ ἰππικὸν δὲν εἶχε δρᾶμῃ ἀκόμη πρὸς βοήθειαν τῆς φάλαγγος Φίρμαν.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ ὀπλαρχηγὸς ἐδιπλασίαζε τὰς προφυλάξεις του, ἂν καὶ οἱ ἀνιχνευταὶ, ποῦ εἶχαν σκορπισθῆ κατὰ διαστήματα ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, δὲν εἶχαν ἀναγγεῖλῃ τίποτε τὸ ὑποπτόν.

Ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως πέσῃ εἰς καμμίαν ἐνέδραν, ἐπέσπευδε τὴν πορείαν του. Ἀπειχεν ὀλίγα μίλια μόνον ἀπὸ τὸ κύριον σῶμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην ἐβάδιζεν ἀργά, ἕνεκα τῶν πληγωμένων καὶ τῶν τεραστίων φορτωμάτων τῶν πολεμοφοδίων.

Εἰς ὄλον τὸν ἔρημον δρόμον ἐδασίλευεν ἐγκατάλειψις τελεία. Αἱ ἀγροικίαι ἦσαν ἐρημωμένα καὶ καυμένα, τὰ χωρία ἐντελῶς κρημνισμένα. Κάπου κάπου ἐφαίνετο καὶ κανὲν περιπόλιον, τοποθετημένον ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια ἀκριβῶς κάποιας ἀγροικίας καὶ προφυλαγμένον με ἀκιδυτὰ σιδηρόπλεκτα δίχτυα. Τὸ ἀπόσπασμα τῶν Μπόερς ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς αὐτὰ τὰ περιπόλια, ὅχι διότι αἱ φρουραὶ ἦσαν ἐπικινδύνου διὰ τὸ ἀπόσπασμα, ἀλλὰ διότι ἔλα τὰ περιπόλια συνεδέοντο μετὰ τηλεγραφικὰ σύρματα μεταξὺ των, καὶ ἤμποροῦσαν ἀμέσως τὸ ἐν νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ ἄλλα.

Ὁ ὀπλαρχηγὸς εἶχε πιάσῃ τὰ λόγια μετὰ τοὺς Γάλλους· ἔξαφνα διεκόπη διὰ νὰ δώσῃ μίαν διαταγὴν εἰς δύο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐπήδησαν κάτω ἀπὸ τὰ ἄλογα των, ἐστήριξαν τὰ αὐτιά των εἰς τὴν γῆν.

Ὁ ὀπλαρχηγὸς εἶχε πιάσῃ τὰ λόγια μετὰ τοὺς Γάλλους· ἔξαφνα διεκόπη διὰ νὰ δώσῃ μίαν διαταγὴν εἰς δύο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐπήδησαν κάτω ἀπὸ τὰ ἄλογα των, ἐστήριξαν τὰ αὐτιά των εἰς τὴν γῆν.

— Πέντε ἢ ἕξ ἰππεῖς καλπάζουν πρὸς τὸ μέρος μας, — εἶπεν ὁ ἕνας στρατιώτης.

— Οἱ ἀνιχνευταὶ μας δίχως ἄλλο ἄς τοὺς περιμείνωμεν ἀπήντησεν ὁ ὀπλαρχηγός.

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον, πέντε Μπόερς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γκύ καὶ τὰ Δίδυμα, ἐφάνησαν κοντά.

— Μία φάλαγγξ ἐλαφροῦ ἰππικῶ μᾶς καταδιώκει· σὲ μισὴ ὥρα μᾶς ἐφθασεν! ἐφώναξαν.

Ὁ ὀπλαρχηγὸς ἔμεινε σκεπτικὸς ὀλίγα δευτερόλεπτα, καὶ ἔπειτα ἐξήτησε: — Τρεῖς ἄνδρες διὰ νὰ θυσιασθῶν!

— Ὅλοι ἐσήκωσαν τὸ χερί.

— Ὅχι, τρεῖς μόνον καὶ γρήγορα.

Ὁ Γκύ καὶ τὰ Δίδυμα ὤρμησαν ἐμπρός:

— Ἐγώ, πατέρα!

— Ἐμεῖς, θεῖε!

Ὁ ὀπλαρχηγὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ ἡ Ἐλζα ἔβαλε τὸ χεράκι τῆς ἐπάνω στὸ ἰδικὸ του χερί καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ τὴν ὑπόσχεσίν σας διὰ τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἐμέ, ὅτι θὰ πᾶμε μετὰ τὴν πρώτην ἀποστολὴν.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ ὀπλαρχηγός, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἀλλὰ καταλυπημένος, διότι θὰ ἐστελλε πρὸς τὸν θάνατον ἐκεῖνα τὰ δύο παιδιά, ποῦ τόσοι τ' ἀγαποῦσε...

— Κ' ἐγώ, πατέρα! παρεκάλεσεν ὁ Γκύ.

— Πήγαινε, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Λακῶς· πηγαίνετε μαζί. Ἀληθινά, ἡ ἡλικία σας θὰ σᾶς προστατεύσῃ κάπως· θὰ γυρίσετε πίσω μετὰ δύο κάρρα, μ' ἐκεῖνα ποῦ εἶνε φορτωμένα μετὰ ἀγγλικὰς στολάς· ἔχομε τώρα ρούχα μετὰ παραπάνω. Θὰ κάμετε πῶς ἐμείνατε πίσω ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα, ὅτι ἐχάσαμερῆσατε εἰς τὸν δρόμον. Προσπαθήσατε νὰ παρασύρετε εἰς ἄλλον δρόμον τὸν ἐχθρόν· θὰ τὸν γελάσετε μετὰ τὸ φορτίον σας. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ στρατός μας θὰ εἶνε φθασμένος εἰς τὸ Λάγκμπεργ' τὴν μισὴν ὥραν μόνον ἂν κερδήσετε, ἢ παραπομπὴ μετὰ τὰ ἐφόδια θὰ εἶνε εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Γεμάτοι χαρὰν, οἱ τρεῖς νέοι ἐχαίρετisan, ἔστρεψαν πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ κάρρα, ποῦ ἦσαν εἰς τὸ καθένα ζευμμένα 4 ἄλογα, ἐκαθαλλίκευσαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἔκλεκτότερα ἄλογα τοῦ σῶματος, καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅσον γρήγορα ἐπέτρεπεν ἡ βαρὺτης τῶν κάρρων ποῦ συνώδευαν.

— Ὁ Θεὸς ἄς τοὺς διαφυλάξῃ, ἐψιθύρισεν ὁ ὀπλαρχηγός.

Καὶ ἔπειτα, μετὰ δυνατὴν φωνὴν, διέταξε δέκα ἄνδρας νὰ τρέξουν ὀλοταχῶς πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν διὰ τὴν καταδίωξιν.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη γρήγορα καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὲν εἰς

τὰ μισὰ τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ τὴν μορρικὴν ἐφοδιοπομπειαν καὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ τὴν πρώτην ἐπίθεσιν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν νικηφόρον στρατηγὸν τὸν καιρὸν νὰ ὀχυρωθῇ εἰς τὸ Λάγκμπεργ.

Ἐξαφνα ὁ Ὑβῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ κηδεμὼν του, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ὤρμησεν ὀλοταχῶς ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Γκύ καὶ τῶν Διδύμων.

— Ὑβῶν, Ὑβῶν! — ἐφώναξεν ὁ Γιαγκος, στρέψας τὴν κεφαλὴν, ἅμα ἤκουσεν ἐκεῖνον τὸν παράφορον καλπασμόν.

Ὁ μικρὸς τοῦ ἐστελεῖεν ἕνα φίλημα μετὰ τὸ χερί, καὶ ἔπειτα, μετὰ τὰ μαλλιά του κυματίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Ἐχει φωτιά στὸ αἷμά του! εἶπεν ὁ ὀπλαρχηγός· θέλει νὰ πολεμήσῃ μαζί με τοὺς νέους φίλους του.

— Τρέχω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἀπήντησεν ὁ Γιαγκος, ἐτοιμαζόμενος νὰ ὀρμήσῃ κατόπι των.

— Ἀδύνατον.

— Καὶ διατί;

— Κάθε κίνησις ἀνωφελὴς εἶνε κίνδυνος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ στρατοῦ μας. Κακόμοιρε φίλε μου, εἰσθε καὶ σεῖς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας τώρα, καὶ ὀφείλετε νὰ θυσιαστέτε τὸ προσωπικὸν συμφέρον σας χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας.

— Τὸ παιδί ὅμως αὐτὸ ἤμπορεῖ νὰ σκοτωθῇ;

— Ἀλλοίμονον ναί! διατρέχει τοὺς ἰδίους κινδύνους, σὰν τὸν υἱόν μου καὶ τοὺς ἀνεψιούς μου, καὶ ὅμως τοὺς ἔφισα νὰ φύγουν, διότι εἶνε καὶ οἱ τρεῖς γεμάτοι τόλμην καὶ ἀνδρείαν, καὶ ἡ αὐτοθυσία των δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ στρατηγῶν μας. Τὸ καθῆκον ἔχει κἀποτε τρομαρὸς ἀπειτηνήσεις. Ὅταν εἶνε δίκαιος ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, πρέπει ν' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ μετὰ θυσίαν τῆς εὐτυχίας του.

Ὁ Γιαγκος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἦτο πικρῶς μετανοημένος, διότι παρεσύρθη, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ Μόνα καὶ τοῦ Ἰανου, καὶ ἠκούθησε τὴν ἰππηλασίαν ἐκεῖνον τοῦ ἀτρομήτου Δεβέτ. Ἀγαποῦσε πραγματικῶς τὸν Ὑβῶν' ἐν πρώτοις, διότι τὸν εἶχε προστατευόμενον καὶ τὸν εἶχεν εὐεργετήσῃ, ἔπειτα δὲ διὰ τὰ λαμπρὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου καὶ ἤρχιζε νὰ ἐννοῇ ὅτι δὲν εἶχε κάμη καλὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν εὐεξαπτόν μικρόν Βρετόνον εἰς ἐκεῖνην τὴν ἡρωϊκὴν ἀμφοσφαιραν, ὅπου ἐξοῦσαν τὰ Δίδυμα καὶ ὁ Γκύ· μετὰ τὰ παράφορα αἰσθήματα ποῦ εἶχεν ἐκεῖνος ὁ μικρὸς, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ὀρμήσῃ κατόπι των.

Ποῦ ἄρα γε ἐμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ

ἔκειν ἢ περιπέτεια; Δὲν ἦτο φόβος μήπως διακινδυνεύσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε λησμονήσῃ τώρα τελευταία;

Ἄ! ἂν ἦτο ἐλεύθερος, θὰ κατετάσσετο εἰς τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακῶς καὶ θὰ προσέφευγεν εἰς τοὺς Μπόερς τὴν ἐπικουρίαν του, καὶ θὰ ἐπολεμοῦσε μαζί των μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του. Δὲν ἦτο ὅμως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, χρέος εἶχε ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν Βόρδα Βολκῶφ ἢ ἀποστολὴν του, ποῦ εἶχε βᾶσιν καὶ σκοπὸν τὴν εὐγνωμοσύνην, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς καμμίαν ἄλλην σκέψιν, ἔστω καὶ ἀνωτέραν. Καλὰ τὸ ἔλεγεν ὁ ὀπλαρχηγός: ὅταν εἶνε δίκαιος ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, ὀφείλει νὰ θυσιασθῇ εἰς αὐτὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν του ἀκόμη.

Αὐτὰς τὰς θλιβεράς σκέψεις ἔκαμαν ὁ Γιαγκος Ἀμῶν, ἐνθὺ ὁ κ. Λακῶς, ὠχρότατος, μετὰ τὴν καρδιά του φοβερὰ σφιγμένην, ἐπρόσχε πότε θ' ἀκούσῃ τὸν πρῶτον πυροβολισμόν—τὸν πυροβολισμόν ποῦ θὰ τοῦ ἤρπαξεν ἴσως τὸν υἱόν του.

Ἄλλὰ μ' ὄλην τὴν ὀδυνήραν του ἀνησυχίαν, δὲν παρέλειπε καμμίαν ἀπὸ τὰς προφυλάξεις, ποῦ ἦσαν κατάλληλοι διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν εὐτυχῇ τὴν ἔκβασιν τῆς νίκης τοῦ Δεβέτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Πέντε κατὰ διακοσίαν.— Τὸ δόρυγμα.— Ἐμπρός!— Διὰ νὰ σωθῇ ὁ Ὑβῶν.— Τὸ στρατήγημα τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Λακῶς.— Ὁ Σίρ Βασίλης Μάκσον καταδιώκει τὸν πρῶτον ἀιχμάλωτόν του.— Μεταῖθ' οὐρανοῦ καὶ γῆς.— Μήπως ἦτο ὁ Βολκῶφ;— Τιμὴ εἰς τοὺς ἀνδρείους!

— Νά τους! ἄς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ πλησιάσουν καὶ ἄς ριψώμε κάτω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα ἄλογα!

Ὁ Γκύ δὲν εἶχε καλοπροσθάσῃ νὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν διαταγὴν, ὅταν τρεῖς Ἄγγλοι πρόσκοποι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου. Ἄμα εἶδαν τὰ δύο κάρρα, δὲν τοὺς ἐμείνεν ἀμφιβολία ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἡ ὀπισθοπορεία τοῦ σώματος τοῦ Δεβέτ· καὶ, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των πρὸς τὸ Λάγκμπεργ, κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ δρομολογίου των, ἐλόξευσαν πρὸς τ' ἀριστερά, πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο κάρρων. Οἱ ὀδηγοὶ τούτων, ἅμα τοὺς εἶδαν, ἐφάνησαν ὅτι ἐπετάχυναν τὴν πορείαν των.

Οἱ Μπόερς, ἅμα ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ Ἄγγλοι πρόσκοποι τοὺς εἶχαν διακρίνη, ἀντὶ νὰ σκεφθῶν πῶς νὰ φύγουν, ἔστρεψαν τὰ ἀμάξια των εἰς τρόπον, ὥστε ἡ ὀπίσω πλευρὰ των νὰ βλέπῃ πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ τὰ παρῆταξαν παραλλήλως καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ δρόμου, χωρὶς ν' ἀφίσουν παρὰ ἀπὸ ἐν στενὸν πέρασμα ἐκατέρωθεν καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν κάρρων.

Ἐπειτα συνέχεια

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ ἤμου μικρὸς, τὸ τέλος ὄλων τῶν πραγμάτων μ' ἐβόθιζεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν λύπην καὶ ἀπελπισίαν. Ἐλυπούμην ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὸ καλοκαίρι...

Ἡ λύπη μου ὅμως καὶ ἡ ἀπελπισία μου ἐφθάναν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἐτελείωναν ἡ Ἀποκριὰ. Ἐκεῖνη ἡ Καθάρα Δευτέρα, μετὰ τὰ κούλουμα, τὰ κρομμύδια καὶ τὰς ἐλῆς, ἦτο δι' ἐμέ ἡ μελαγχολικότερα ἡμέρα τοῦ χρόνου. Χθὲς ἀκόμη νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος, καὶ σήμερον... τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐλεεινὸς μεθυμένους! Οὔτε μίαν μάσκα, οὔτε ἕνα κουδονάτος, οὔτε ἕνα παληγάτος!... Δὲν τὸ ἐπίστευα, δὲν ἠθέλα νὰ τὸ πιστεύσω... Ἐστεκόμην εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἠλιζα ἀκόμη ὅτι κἀτὶ θὰ ἐβλεπα ἀποκριάτικον. Διατί ὄχι; Μήπως ὁ κόσμος δὲν ἦτο ὅπως χθὲς; Ὁ δρόμος ὁ ἴδιος, ὁ οὐρανὸς ἀπαράλλακτος, ὁ ἥλιος εἰς τὴν θέσιν του. Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ ἀπὸ χθὲς. Διατί τάχα, ἔλεγα, δὲν θὰ περάσῃ κ' ἕνας μασκαρᾶς, ἢ δὲν θὰ σταθῇ τὸ γαϊτανάκι νὰ χορεύσῃ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, ὅπως χθὲς, ὅπως προχθὲς, ὅπως ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα;...

Ἄλλ' ἐπερνοῦσαν ὄρες καὶ δὲν ἐβλεπα τίποτε... Ἡ μητέρα μου μοῦ ἔλεγε: «Μασκαρᾶδες περιμένεις;... Ναί! τώρα πιά τοῦ χρόνου!...» Καὶ ἐκεῖνα αἱ δύο λέξεις, τοῦ χρόνου, μοῦ αἰμάτωναν τὴν καρδιά. Ναί! «Ὅτι, ὠραῖον νὰ ἐζητοῦσα, θὰ μοῦ ἔλεγον τοῦ χρόνου. Καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ μοῦ ἔλεγον ποτέ. Διότι, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ἕνας χρόνος μοῦ ἐφαίνετο διὰστῆμα ἀμέτρητον, ἀτελείωτον. Ποῦ νὰ ξαναγυρίσῃ! Καὶ ποῦ νὰ εὐρὼ ὑπομονὴν διὰ νὰ περιμένω!... Ἐνθυμούμαι... Κάθε φοράν ποῦ ἐκτυποῦσε τὸ κουδούνι, ἔτρεχα ν' ἀνοιξῶ ἐγὼ, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶνε μασκαρᾶδες. Καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς μου ἦτο μεγάλη, κάθε φοράν ποῦ ἀντίκριζα ὡς εἰρωνεῖαν τὸν γαλατᾶν, τὸν ψωμᾶν, τὸν ὑπηρέτην

μας... Τὸ ἀπόγευμα μ' ἔπερναν εἰς τὸν περίπατον. Ἀπὸ μακριὰ, μέσα εἰς τὸ πλῆθος, μοῦ ἐφαίνετο κάθε τόσον, ὅτι διακρίνω μασκαρᾶδες. Ἐπλησίαζα καὶ δὲν ἐβλεπα παρὰ ἕνα φουστανελλᾶν, ἢ μίαν χωριάτισσαν μετὰ πρᾶσινον φουστάνι. Καὶ τί ὀλίψις, ὅταν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὰ καζίνα, τὰς λέσχας, ὅπου ἕως χθὲς ἐδίδοτο κάθε μέρα χοροὶ, καὶ τῶν ὁποίων αἱ εἰσοδοὶ, τὰ παράθυρα, οἱ ἐξῶσται, ἦσαν γεμάτα προσωπιδοφόρους, τί ὀλίψις νὰ τὰ βλέπω τώρα κλειστὰ καὶ ἄδεια!... Ἐνθὺμιζα ὅτι ὁ κόσμος, ἡ ζωὴ λειτέραν λύπην καὶ ἀπελπισίαν. Ἐλυπούμην ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν ὁ χειμὼν ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμου πλέον ἐλεύθερος ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τοῦ Πάσχα ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐτελείωναν

ἐγύριζαν ἐπιτελούς εἰς τὰ σπίτια των, καθαροδευτεριάτικα, μέρα - μεσημέρι, ἀλλὰ χωρὶς οὔτε τὰ μασκαράτικα νὰ βγάλουν, οὔτε κἀν τὶς μάσκες. Εἰς τὴν μέσθην των θὰ ἐνόμιζαν καὶ αὐτοί, ὅπως ἐγώ, ὅτι οἱ Ἀποκρῆς ἐξακολοθοῦν...

“Ὁλα, λέγουν μερικοί, εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε συμπτώσεις. Ἄλλοι δὲν τὸ παραδέχονται. Ἄδιάφορον! Ἐγώ, βλέπετε, εἰς μίαν συμπτῶσιν ὀφείλω τὴν ζωηροτέραν χαρὰν τῆς παιδικῆς μου ζωῆς. Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

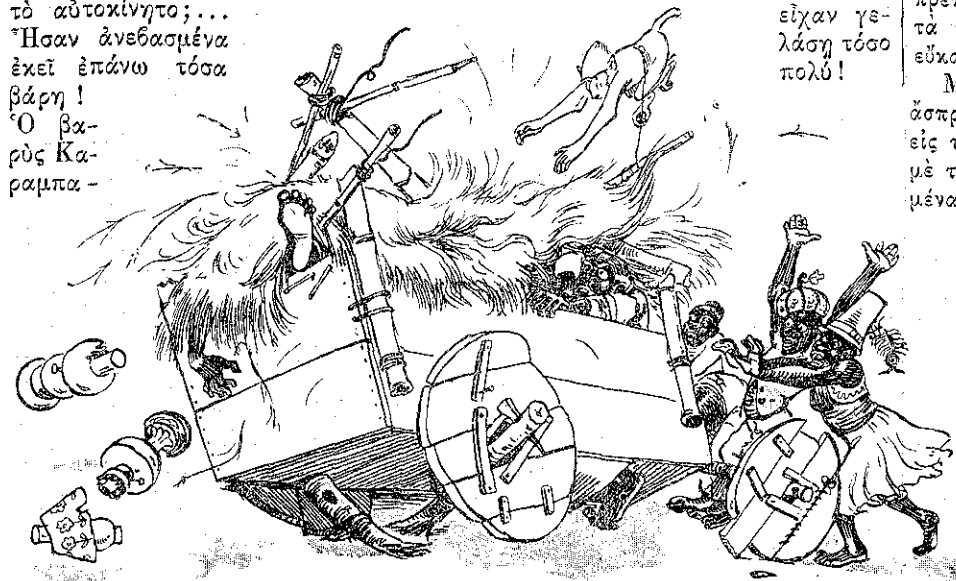
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Κράκ!... Κράκ! πατατράκ!... Τί φοβερὴ καταστροφή εἶνε αὕτη! Τί χαλασμός κόσμου!

Τόσο μεγάλο βάρος, πῶς νὰ τὸ κρατήσῃ τὸ κακόμοιρο τὸ αυτοκίνητο;... Ἦσαν ἀνεβασμένα ἐκεῖ ἐπάνω τόσα βάρη! Ὁ βαρὺς Καραμπα...

«Ἐστωριάσθησαν κάτω, σωρὸ κουδάρι ὄλα...» (Σελ. 116, στ. 6.)

μπούλας, ποῦ ἦτανε πραγματικῶς μεγάλο βάρος τῆς γῆς, καὶ εἶχε φοβερά βαρὺ τὸ χέρι, ὅπως ἤμποροῦσαν νὰ μαρτυρήσουν ὄλοι οἱ αὐλικοὶ του. Ὁ βαρὺς Ὁταμπῆς, — θαρρὸς διότι ἦτανε βαρὺκαρδὸς μετὴν ἀγωνίαν ποῦ εἶχε διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατεργαρίδος του. Ὁ βαρὺς πύθηνος τοῦ Καραμπαμπούλα, — βαρὺς διότι τὸ εἶχε ρίξῃ... στὸ βαρὺ, κ' ἔκανε πάντοτε... τὸν βαρὺ, ἀμα τὸν ἐμάλωνε ὁ ἀφέντης του. Καὶ τὸ βαρὺ στέμμα τοῦ Καραμπαμπούλα, — βαρὺ, ἀν καὶ τρύπισο καὶ τενεκεδένιο, διότι πάντοτε βαρύνουν εἰς τὸ στέμμα τὰ καθήκοντα καὶ αἱ φροντίδες τῆς βασιλείας... Πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ κρατήσῃ τὸ αυτοκίνητο τόσον μεγάλη βάρη;

Μετὴν πρώτη σπρωξιὰ, ποῦ τοῦ ἔδωσαν αἱ τέσσαρες ἀνθρωπομηχανές του, ὁ ἕνας τροχὸς του, ὁ δεξιὸς ὀπίσω, ἔκαμε κράκ! κ' ἐτινάχθη μακρυνά. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀφορμὴν ἤθελαν διὰ νὰ σπᾶσουν ἔδωσαν μιά, κ' ἔπεσαν κομματιασμένοι κάτω, καὶ οἱ τρεῖς μαζί, σὰν νὰ ἦσαν σύμφωνοι ἀπὸ πρῖν. Καὶ ὄλο τὸ αυτοκίνητον, ἀνθρωποί, ξύλα, καλάμια, ἄχυρα, μαϊμού, σοῦβλες, λάμπες, χωνιά καὶ γυαλιά, ἐστωριάσθησαν κάτω, σωρὸ κουδάρι ὄλα, μετὰ ἕνα φοβερὸν κρότον.

Καὶ δὲν φαίνεται πιά, παρὰ ἕνα ἀνακάτωμα ἀπὸ ἄχυρα, ἔπου ξεμυτίζουσι πότε ἕνα πόδι, πότε ἕνα χέρι, καὶ πότε δύο κεφάλια, μαῦρα, ἄγρια καὶ κατατρομαγμένα.

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὄλα αὐτὰ, χοροπηδᾷ ὁ πύθηνος τὸν Καραμπαμπούλα, λιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια. Καί, μαζί μετὸν πύθηνον, γελά καὶ χαχανίζει ὄλα τὸ χωριό... Ποτὲ οἱ ὑπήκοοι τοῦ Καραμπαμπούλα δὲν εἶχαν γελάσῃ τόσο πολὺ!

Ὁ Καραμπαμπούλας ὅμως δὲν γελά διόλου μάλιστα! Ὅταν μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ βάσανα, τὸν ἐτράθηξαν καὶ τὸν ἔδωσαν ἀπὸ τὰ ἔρειπια τοῦ αυτοκινήτου, ἐκάθησε κ' ἔξυσε λιγάκι τὴν φαλάκραν του, καὶ ὕστερα ἐθύμωσε τόσο πολὺ, ὥστε ἐφώνησε ἀγριεμένος: — Νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ ξύλο ὁ Ὁταμπῆς!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἄν θέλῃς νὰ μείνῃ κρυφὸν τὸ μυστικόν σου, νὰ μὴ τὸ εἴπῃς εἰς κανέναν. Διότι πῶς θέλει ὁ ἕνεος νὰ εἶνε εἰς τὰς ὑποθέσεις σου πλέον ἐχέμυθος ἀπὸ σέ; Ἡ ἐκμυστήρευσις σου εἶνε ἤδη δι' αὐτὸν κακὸν παρὰ δέημα καὶ δικαιολογία.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ὅταν ἐφθασεν ἔως τὰ κάγκελλα τῆς εἰσόδου, ἡ Ἀνδρέα ἔστρεψε τὸ τρίκυκλόν της διὰ ν' ἀναβῆ τὸν δρόμον τῆς δενδροστοιχίας. Ὁ Ἄνδης ἠθέλησε νὰ τὴν μιμηθῆ, ἀλλὰ τὸ ἀμαξάκι του ἦτο πολὺ βαρύτερον, καὶ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἀν ἡ ἐξάδελφός του δὲν ἤρχετο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἐλάτε, τοῦ εἶπε, θὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸ πάρκον.

Οἱ δρομίσκοι τοῦ πάρκου ἦσαν ἀσφαλτοστρωμένοι καὶ εἶχαν ἀρκετὸν πλάτος ὥστε νὰ δύναται τὸ δυσκίνητον ἀμαξάκι τοῦ Ἄνδης νὰ στρέφῃ εὐκολὰ ἐπάνω 'ς αὐτούς. Ἀπὸ τὸν μακρότερον, ἀλλὰ καὶ τερπνότερον δρόμον, ἡ ἐξάδελφός του παρεῖχε ἔως τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας δύο μεγάλοι λευκοὶ κύκνοι ἔπλεον μεγαλοπρεπῶς, βυθίζοντες πότε καὶ πότε εἰς τὰ κρυστάλλινα νερά τὸν μακρὸν καὶ εὐκαμπτον λαϊμόν των.

Μία βαρκούλα, χρωματισμένη ἢ μισὴ ἄσπρη καὶ ἢ μισὴ πράσινη, ἦτο δεμένη εἰς τὸν κορμὸν μιᾶς μελίαις. Ἐφαίνετο μετὰ τὰ δύο της κουπιά, ποῦ ἦσαν βαμμένα μετὰ τὰ ἴδια χρώματα, σὰν νὰ ἐπροκαλοῦσε τοὺς διαβάτας, νὰ κάμουν ἕνα ναυτικὸν περίπατον.

— Ὡ! τί εὐμορφὴ βάρκα! ἐφώνησεν ὁ Ἄνδης, ἐνῶ ἔσταματοῦσε διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν σχῆμα τοῦ εὐθραύστου ἐκείνου σκάφους. — Τί κρῖμα, ποῦ εἶμαι κουτοπόδης! θὰ ἦτο τόσο εὐχάριστος, ἕνας περιπατάκας 'ς αὐτὴν τὴν λιμνοῦλα, ποῦ εἶνε ἡσυχὴ καὶ ὁμαλὴ σὰν καθρέπτῃς!

— Ἐέρετε τοῦλάχιστον νὰ τραβάτε κουπί; — ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα.

— Ναι, καλοῦτσικα. Πέρυσι τὸ λύκειον τοῦ Νιδρὸ εἶχε διοργανώσῃ λεμβοδρομίας εἰς τὸν ποταμὸν Βιένναν, καὶ ἀκριβῶς ἡ ἰδική μου ὁμάς ἐπῆρε τὸ πρῶτον βραβεῖον χειρισμοῦ καὶ ταχύτητος. Ἄμ' ἔσετε, ξέρετε κουπί;

— Ἐγώ, δὲν ἔχω πάρῃ κανέν πρῶτον βραβεῖον εἰς τὰς λεμβοδρομίας, διὰ τὸν σπουδαιότατον λόγον ὅτι δὲν ἔλαθα μέρος ποτὲ εἰς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τ' ἀγωνίσματα νομίζω ὅμως ὅτι ἤμπορὸν νὰ χειρίζομαι τὸ κουπί, ὅσον καὶ σεῖς καλά.

— Λοιπὸν, ὅταν τὸ πόδι μου γίνῃ καλλίτερα, θὰ περάσωμεν, ἀν τὸ ἐπιτρέπετε, μερικὰς εὐχαριστοὺς στιγμὰς μετὴν συντροφιά τῶν κύκνων.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ τὸ πόδι σας ἐδῶ; Δὲν τραβοῦν κουπί μετὰ τὰ πόδια!

— Πολὺ σωστά, σοφὴ μου κόρη! πρέπει ὅμως, γιὰ νὰ τὸ κάμω, νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι, νὰ περῶσω μετὰ τὸ ἕνα πόδι μέσα στὴ βάρκα, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὐκλὸς τρόπος ἐπιβίβασεως...

— Ὑστερα, εἰς τὴν ἐπιστροφήν, νὰ ξαναρχίσω ἀντιθέτως τὸ γυμνάσιον. Καί, ἀν τυχὸν ὁ ἰατρός ἐννοήσῃ, ὅτι παρέβην τὴν ἀπαγορεύσιν του, εἶνε ἱκανὸς νὰ μοῦ βάλῃ ἄλλες σαραντακοτὰ ὄρες συμπληρωματικὴν φυλάκισιν.

— Ναι, ναι, ἀλλοῦ νὰ τὰ πουλᾶτε αὐτὰ! Δὲν θέλετε, διότι φοβεῖσθε μήπως τὴν πάθετε καὶ στὸ κουπί, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀμαξοδρομίαν μας!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβηθῶ, διότι ὁ ἄγων θὰ γίνῃ μετὰ ἴσα ὄπλα, ἐνῶ τώρα τὸ παλῆδ χεῖράμαξο, μετὰ τὸ ὅποιον κινεῖμαι, δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸ τρίκυκλό σας. Κ' ἔπειτα δὲν θὰ χάσετε τίποτε, ἀν περιμείνετε ἄμα περάσῃ τὸ πόδι μου, θὰ δοῦμε παιὶδες ἀπὸ τοὺς δύο μας...

— Ὡ! δὲν θὰ περιμένω ἐγὼ νὰ περάσῃ τὸ πόδι σας θὰ σᾶς δείξω τώρα κ' ὄλας, ἀν ξέρω ἢ ὄχι νὰ κυβερνῶ τὴν βάρκα...

Καὶ πρῖν ὁ Ἄνδης προφθάσῃ νὰ τὴν μεταπέισῃ, ἢ φαντασμένη μας εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὸ τρίκυκλό της καὶ εἶχε τρέξῃ νὰ λύσῃ τὴν μαροῦμα, μετὰ τὴν ὁποίαν ἦτο δεμένη ἡ βάρκα εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

Ἐπάλαισε μετὰ ὄλας της τὰς δυνάμεις, ἐμελάνησε τὰ δάκτυλά της, παρ' ὀλίγον νὰ σπᾶσῃ τὰ νύχια της, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὸν κόμβον.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀμαξίας του, ὁ Ἄνδης ἐγέλουσε μετὰ τὰς ἀκάρπους προσπαθείας της, χωρὶς ἄμως νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐλαχίστην διάθεσιν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἢ ὁποία ἦτο παραπολὺ τραχεῖα διὰ τὰ χέρια της.

— Τί ἔχετε καὶ γελάτε; — ἐφώνησεν ἡ Ἀνδρέα, πειραγμένη τώρα, καὶ τοξεύουσα πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της θυμωμένα βλέμματα ἂν εἶχατε τόση-δὲ εὐγένειαν, ἀντὶ νὰ μετ' ἐπιπαίζετε, θὰ κατεβαίνατε καὶ θὰ ἐκυττάζετε νὰ τὸ λύσετε εἰς τὸ σχοινί, ἀφοῦ δὲν μπορᾷ ἐγώ.

Ὁ Ἄνδης ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ἐπειτα, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως ἡ ἐξάδελφός του πεισμώσῃ μετὰ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν καὶ μείνῃ κακιωμένη ὄλην τὴν ἡμέραν, κατέβη καὶ αὐτὸς, ἐπλησίασε κούτσα-κούτσα πρὸς τὴν ὄχθην, καί, μετὰ τὴν νευρώδη τὸν δάκτυλα δὲν ἤρχετο νὰ λύσῃ τὸν κόμβον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχαν συντριβῆ ὄλα αἱ προσπάθειαι της.

— Δὲν ἦτανε πολὺ δύσκολο, ὡς βλέπετε, εἶπεν ἡσύχως, ἐνῶ ἐσκήκωνετο.

— Μὰ βέβαια! γιὰ σᾶς ποῦ ἔχετε χέρια...

— Χέρια γύφτου, βέβαια; — Ὁχι ἐντελῶς, ἀλλὰ, ὅπως ὀψοῦτε, εἶνε μεγαλύτερα καὶ τραχύτερα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μου.

— Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγὼ θὰ τραβῶ καὶ κουπί καλλίτερα παρὰ εἰσεῖς.

— Αὐτὸ, θὰ τὸ δοῦμε. Τώρα ὅμως, ποῦ κατεβήκατε ἀπὸ τὸ ψηλὸ θρονί σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε μίαν δρασκελιά τὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας; σᾶς βοηθῶ ἐγώ.

— Ὁχι, εὐλικρινῶς, ἐξάδελφός μου, καλλίτερα θὰ εἶνε ν' ἀναβληθῇ γι' ἄλλοτε αὕτη ἢ διασκεδάσις δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ πᾶμε... Τὸ πονεμένο πόδι μου...

— Ὡ! πῶς κάνετε, σὰν βρεμένη κόττα! Νά, ὅμως! ἐγὼ θὰ μπερῶ μέσα στὴ βάρκα. Κρατήστε τὴν μονάχα λιγάκι...

Ὁ Ἄνδης ἔκαμε τὸ θέλημά της, καὶ ἡ ἐξάδελφός του ἐπήδησεν εἰς τὴν ἐλαφρὰν λέμβον, κ' ἐκάθησεν εἰς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο ἐγκαρσίους πάγκους της.

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε φοητοσύρη! τῷ εἶπεν, ἐνῶ ἐθύθιζεν εἰς τὸ νερὸ τὴν πλάτην τῶν δύο κουπιῶν.

Ὁ Ἄνδης, ἐνδίδων εἰς τὸν πειρασμὸν αὐτῆς τῆς διασκεδάσεως, ποῦ ἦτο ἀπὸ τὰς πλέον ἀγαπητένας του, καθὼς καὶ εἰς τὸν φόβον μήπως ἡ ἐξάδελφός του κάμῃ καμμίαν τρέλλαν, ἠσθάνθη διαλυομένους τοὺς τελευταίους δισταγμούς του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μικρὴν μας φαντασμένην.

Μετὰ κόπον πολὺν, μετὰ ἀπείρους προφυλάξεις, ἐμύνησεν εἰς τὴν βάρκαν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν ἄλλον πάγκον, ἀπέναντί της.

— Ἐρρίφθη ὁ κύβος, εἶπε. Θέλετε νὰ τραβήξω ἐγὼ κουπί, ἢ μήπως προτιμάτε νὰ λάμνετε σεῖς;

— Ἐγὼ πρῶτα, κ' ἄμα κουρασθῶ, πιάνετε σεῖς τὰ κουπιά.

Ἐδῶκεν εἰς τὴν λέμβον τὴν πρώτην ὄθησιν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὴν ὄχθην, κατόπιν ἠθέλησε νὰ τὴν στρέψῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ διασχίσῃ τὴν λίμνην καθ' ὄλον τὸ μήκος της. Κομψὸν καὶ ἐλαφρὸν, σὰν τοὺς μεγάλους λευκοὺς κύκνους, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐμοιράζετο τὸ βασίλειον τῆς λίμνης, τὸ εὐθραύστον ἐκεῖνο σκάφος ὠλισθήσῃ κατ' ἀρχὰς ἀρκετὰ πειθηθίως ἐπάνω εἰς τὸν

διαυγῆ καθρέπτῃν, ἀφῆσαν ὀπισθὲν τοῦ ἀργυρᾶ ἰχθυ, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος ἐφεγγολοῦσε μετὰ τὰς λαμπράς του ἀκτῖνας.

Ὁ ἐρέτης μας ὅμως δὲν εἶχε πολλὴν ἄσκησιν εἰς τὸ ἔργον του καὶ μετ' ὀλίγον, εἰς τὰ ἀγύμναστα χέρια του, τὰ κουπιά ἤρχισαν τόσο ἀσυνάρτητον καὶ ἀτακτὸν χορὸν, ὥστε ἡ βάρκα, τὴν ὁποίαν ἐσπρωχθῶν πὸτ' ἐμπρὸς καὶ πότε ὀπίσω, τὸ ἕνα ἐδῶ καὶ τ' ἄλλο ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ περιστρέφεται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, σὰν νὰ εἶχε πέσῃ εἰς θαλασσοστρόβιλον.

— Ἐλάτε, δώστε μου τὰ κουπιά, εἶπεν ὁ Ἄνδης, βλέπων πόσον ἐβασανίζετο ἡ ἐξάδελφός του διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν της εἰς τὸ δυσήνιον σκά-

«Ἐπλησίασε κούτσα-κούτσα» (Σελ. 117, στ. α.)

φος ἂν ἐξακολουθῆσετε πολλὴν ὥραν ἀκόμη ἔτσι, εἶνε κίνδυνος νὰ μὴ φθάσωμε ποτὲ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου μας, ἀν καὶ τὸ διάστημα δὲν εἶνε πολὺ μεγάλο.

— Ὁχι δὲν σᾶς τὰ δίνω; ξέρω καὶ λάμνω, σὰν κ' ἐσᾶς κ' ἐγώ εἶμαι ὅμως ἀποκαμωμένη τώρα, καὶ δὲν ἔχω καμμίαν δύναμιν στὰ χέρια μου.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ περιμείνετε, διὰ νὰ μοῦ δείξετε τὴν τέχνην σας, εὐνοϊκωτέραν περίστασιν, καὶ νὰ με ἀφίσετε σήμερον νὰ κυβερνήσω ἐγὼ τὴν βάρκα.

— Ὁχι! θέλω νὰ τὴν κυβερνήσω ἐγώ. Καὶ μετὰ μίαν κίνησιν, γεμάτην ἀπὸ πείσμα, ἐθύθισε τὰ κουπιά εἰς τὸ νερὸ τόσο βαθυά, ὥστε δὲν ἤμπορεσε κατὰ-

πιν να τ' αναστηκωσει χωρις σφοδρας προσπαθειας, και τότε ενα απο τα κουπια της εφυγεν απο τα χερια κ' ετιναχθη εις αποστασιν τριων μετρων απο την βαρκαν.

— Βλεπετε; τι σας ελεγα; ειπεν ο εξαδελφος, ενω ηραξαε το άλλο κουπι δια να προσπαθησει να φερη οπισω εκεινο που ειχε φυγη.

Ακομη περισσοτερον θυμωμενη και πεισιμωμενη η Ανδρεα, εσηκωθη δια να του το παρη οπισω. Ενω εμαλωναν ποιος να παρη το κουπι, εκλιναν και οι δυο προς την ιδιαν πλευραν της βαρκαε, η οποια εγειρεν αποτομωε και η Ανδρεα χανει τότε την ισοροπιαν και πεφτει, βουτια με το κεφαλι, στο νερο.

Να πεταξει εις το κυτος της βαρκαε το κουπι της εριδος, να βγαλη το σακακι του και να ορμησει προς βοθηειαν της εξαδελφης του, ητο δια τον Ανδην ζητημα ενος δευτερολεπτου. Επεσε βουτια εις το σημειον ακριβως όπου την εδλεπε να παραδερνη εις τα καθαρα νερα, την ηρπασεν απο την μεσην, και την εφερεν εις την επιφανειαν.

Αν και η κατάδυσις εκεινη δεν εκρατησε πολυ, η καιμενη η Ανδρεα ειχε χαση τας αισθησεις της. Ο Ανδης την υπεστηριξε με το ενα χερι, εσπρωγχε με το άλλο δυνατα την βαρκαν εως την οχθην, και, αμα εφθασεν εκει, απθεσεν απαλα την Ανδρεαν επανω στα χορταρνια. Η ασφυξια ειχεν αρχιση το εργον της, αλλα, ο νεος γυμνασιόπαις εγνωριζε, διоти εις πολλας περιστασεις τας ειδη να εφαρμολζωνται, τι ειδους περιποιήσεις χρειαζονται δια τους πνιγμένους. Εξηπλωσε την εξαδελφην του με την κεφαλην χαμηλοτερα παρα το άλλο της σωμα, δια να επιτρεψη εις τα βλενωδη υγρα που εφραζαν τ' αναπνευστικά της οργανα να εκρευσουν ευκολωτερα απο το στομα της επειτα ηρχισε να της καμνη ρυθμικας και ισχυρας θλιψεις εις τα πλευρα της, δια να παραχθουν τεχνητως αι κινήσεις, που καμνει το στήθος του ανθρωπου όταν αναπνέη. Μετ' ολίγας στιγμας αντελήφθη ότι με κάθε θλιψιν των πλευρων, ολιγοε αερας εισήρχετο και εξήρχετο απο τους ρώθωνας και το στομα της. Του εξεφυγε τότε ένας στεναγμος ανακουφισειος. Εσκυψεν εις το προσωπον της, το εσκουπισε και της ανοικε τα ματια, τα οποια η Ανδρεα εκρατουσε κλειστα.

Ανδρεα, της εφωναζεν εξακολουθων να της καμνη την τεχνητην αναπνοην μ' ακουτε; Είμαι εγω, ο Ανδης εγω σας ομιλω δεν υπαρχει κινδυνος τώρα μια βουτια ητανε και παει! Αλλα η Ανδρεα δεν ειχε συνελθη ακομη η φωνη του εξαδελφου της δεν ευρισκεν ηχω.

Επισται συνέχεια ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Προς συμπληρωσιν της συλλογης των αρθριδιων, των τωσφ τιμητικων κ' ενθαρκατικων δια την Διαπλασιν, την οποιαν καθηγοριωμεν εις το 7ον φυλλον, αναδημοσιευομεν ενταυθα και μερικα αλλα, δημοσιευθηνα κατοπιν εις αθηναϊκας η ξενας εφημεριδας. Αρχιζομεν δε με το ωραιον χρονογραφημα του κ. Αγγελου Ταναγρα, το δημοσιευθεν εις το «Εμπροε» περι του οποιου εκαμαμεν ηδη λογον.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΝΗΘΗΣΕΩΝ ΑΠΟΘΑΜΜΕΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΥΠΟ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ετυχε χθες παλιν εις τα χερια μου—μετα ποσα ετη!—εν φυλλον της Διαπλάσεως. Ολιγα ιωες θα εινε απο την παροσαν γεναν, ακομη δε ολιγωτεροι απο την ερχομενην, οι οποιοι δεν εγνωρισαν το καλον περιοδικον, το οποιον εχει. Τόσα δικαιωματα επι της εθνωμοσύνης τών «Ελληνοπαίδων». Εγω την ενθυμομαι ακομη με εν τριανταφυλλι εξφυλλον, με πολλας και πυκνας σελιδας, με τον Βράχον των γλαρων και τους Τρεις μικρους σωματόφυλακας, με τα αφελη ψευδώνυμα και τας πνευματικας ασκησεις, εμπροε εις τας οποιας εδασανσα πολλας ωρας την κεφαλην μου, δια να λαβω μερος εις τους διαγωνισμους.

Α! η καλη εκεινη εποχη, όταν με κοντα ναυτικα παντελονακια και γεματην ονειρα την κεφαλην, ονειρευομην εμπροε εις τας ωραιας σελιδας του Βράχου των γλαρων η τας εικονας του Εις την Θάλασαν, τους απεραντους οριζοντας της θαλασσης, η οποια εμελλε να με συρη κοντα της επειτα απο ολιγον καιρον...

Και τώρα, οτε εχουν φυγει δια παντος τα ωραια αυτα ετη, εμπροε εις το τριανταφυλλι φυλλον το οποιον επανειδα δια μίαν στιγμη, μου χαριζει κοσμον ολόκληρον αθωότητος και δρασιαις, κλεισιν παλιν τα βλεφαρα και τα επανευρισκω οπως τότε.

Και δια μίαν στιγμη μεταφερομαι εις εκεινην την εποχην, γινομαι παλιν ο μικρος μαθητης που ελυε τα ανιγματα, και εκπληττομαι οτι βλεπω στολην αξιωματικου εις το σωμα μου και γενων εις το προσωπον μου! Α! ποσον κοντα και ποσον μακρην μου φαίνονται ολα αυτα τώρα.

Και ειδος θερμης εθνωμοσύνης με γεμιζει δια το καλον περιοδικον, το οποιον εδωσε τόσον καλας στιγμας εις την παιδικην ζωην μου, και συνετελεσε τόσον να μου αναπτειξη την αγαπην του ωρατου και του καλου.

Και μ' εα στεναγμον κλεινω παλιν εις την θεσιν των τωσφ παλαιωσ τωμους, τους οπαλους φυλαττω εις την βιβλιοθηκην μου, μνημοσυνον του καιρου εκεινου, δια να επιστρέψω παλιν εις την πραγματικότητα της σημερινής ζωής!

Αχ! τα καλά, τα παλαια τα χρόνια!... («Εμπροε», 15 Ιανουαριου 1907).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Το εν Αθηναϊς εκδιδόμενον μοναδικόν εις το ειδός του περιοδικόν «Η Διαπλάσις των Παιδων» υπό του κ. Παπαδοπουλου εισήλθεν

εις το 29ον ετος της εκδόσεώς του, επανεγκόντος του διευθυντου αυτου πλείστα εις αυτο μεταρρυθμισεις. Ο κ. Παπαδοπουλος απο τόσον ετων εκδιδων εν Αθηναϊς το περιοδικον του, οπερ εχει καταστη πραγματικον εντροφημα δια τους ομογενεις παιδας, δυναται να εναδρυνεται δια το εργον του, το τόσον αποτελεσματικον αποθαν δια την δυνατω διαπλασιν των νέων γενεων. («Αυθάθεια» Σμύρνης, 18 Ιανουαριου 1907).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η Διαπλάσις των Παιδων, το εροχον αληθως και μοναδικον παιδικον περιοδικον του «Ελληνοσμου», συνεπληρωσαν εικοσι κ' οκτω απο της εκδόσεώς της ετη, το εικοστόν δε και εναντον ετος εβρίσκει αυτην τοσοδον ακμαίαν, τοσοδον πάντοτε θελκτικην και περιζήτητον, ωστε ουδόλωσ οι φιλοι της αμφιβάλλουσιν οτι το μέλλον και αλλα τη επιφυλλάσει χαρμόσυνα ιωβηλαια. Η Διαπλάσις εινε πολυτιμος παιδαγωγός ου μόνον ατομικώς, ούτωσ ειπεν, αλλα και συλλογικώς τέρπουσα τους παιδας και τους εφηβους, κεντρίζει και αναπτύσσει τα λεπτότερα αυτων αισθηματα και τας εθνενοστερας φυσικας κλισεις, ταυτοχρονωσ δε χρησιμομευει εις τους μικρούς αυτης φιλουσ ως μέσον συνεννοήσεως, συνεργασιας, συνδέσμου, πάντοτε προς εξευγενιστικους φιλανθρωπικους η πατριωτικους σκοπούς. Συγχαιροντες τη φιλη Διαπλάσει επι τη ευτυχει της εικοσιακταετιας συμπληρωσεσ, εχομέθα αυτη τα βέλτιστα και την συνιστώμεν ανεπιφυλάκτως. («Νέα Ημέρα» Τεργεστης, 9 Μαρτίου 1907).

ΑΝΤΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

Η „ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ“

Εστάλη χθες εις τα γραφεια της «Πανθεσσαλικής» ο εικοστός ογδοος τόμος της «Διαπλάσεως των Παιδων». Εινε ενα κομφο χρυσοδεμενο αριστοτυπημα. Εινε πανδαισία της ψυχής και του πνευματος.

Μόλις τον επηρα στα χερια μου, η καρδια μου ηρχισε να παλλη σφοδρωσ ο δε νοδσ μου επεταξε, κλεισιν παλιν τα βλεφαρα και τα επανευρισκω οπως τότε.

Ενθυμήθη με πόσην αδημονίαν κάθε Κυριακήν άνεμενα ν' απολαυσω τα ευχαριστα, συγκινητικά και τερονά μυστορηματα της Διαπλάσεως μας, (ως επι το χαϊδευτικόν την ονομαζομεν πολλοι των τότε συνδρομητων της), και να ριθω με βουλιμιαν εις την λύσιν των Πνευματικων της Ασκήσεων, αμυλλόμενος εις την ευγενή ταυτην παιδικήν άμυλλαν, εις την οποιαν δυναμαι μετα πεποηθησεωσ να ειπω οτι οφειλω πολλά.

Μαζι δε με έμε, δεν πιστεύω να υπάρχη ελληνοπαις και ελληνοποδλα, ο οποιοσ, διατελέσας συνδρομητης της «Διαπλάσεως των Παιδων», να μη αισθανεται την αυτην χαράν και ιεραν συγκίνησιν και επί τφ ακουσματι μόνον του ονόματος της «Διαπλάσεως».

Διότι αυτη ως άλλη μητηρ μας επεριποιετο, μας συνεδούλευε, μας εδιδε χρηστα διδάγματα επί τόσα ετη.

Και δια τουτο πολλοι των τότε συνδρομητων της, πατερες και μητερες ηδη, εγγράφουν τα παιδια τους συνδρομητας, δια να μη λειψη το λαμπρόν τουτο περιοδικόν από το σπίτι τους. «Πανθεσσαλική» Βόλου, 21 Ιανουαριου 1907

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Και παλιν τα μη-με-λησόμενοι.

Υπαρχει και μια άλλη ωραια γερμανική παράδοσις δια την ονομασίαν αυτου του άνθους, εκτός εκεινης που οδσ εγραφα εις το φυλλον 8.

Πριν από χιλιάδες και χιλιάδες χρόνια, ο θεός εδωκεν ονόματα εις ολα τα άνθη. Και ολα ησαν υπερήφανα δια τα ονόματά των—το μεγαλοπρεπεσ Τριαντάφυλλο, το άχνολευκον Κρίνο, ο εντροπαλός Μενεξές, ο φηλόλιγνος Ααλές, ο ζωηρός Πανσές, με τα γελαστα ματια του. Τα ευχαριστοσε να λέγουν και να φωνάζουν το καθένα τ' ονομά του— ολα εκτός από ενα λουλουδακι, που εγερνε και εθηρογυσε κοντα στο ποταμάκι. Ητο μικρό, πολυ μικρό, αλλα η λύπη του παραπολυ μεγάλη.

—Τι εχεις, και κλαις; ηρώτησε το Τριαντάφυλλο. Το μικρουλακι θωωσ δεν επαιω το κλάμμα. —Μην κλαις, ειπε παλιν το Τριαντάφυλλο. Πάρε παραδειγμα από τον Πανσέ, και γέλα και σ... —Αλλοίμονο! απήντησε το λουλουδακι, χωρις να διακοψη τους θρήνους. Ηθελα να γελάσω, αλλα δεν μπορω. Η συμφορα μου εινε μεγάλη εχω λησμονήση τ' ονομά μου.

—Λυπουμαι πολυ, απήντησε το Τριαντάφυλλο, εμεις θωωσ δεν μποροουμε να σε βοηθήσωμε τ' αυτό το πράγμα. Μόνος ο θεός γνωρίζει το ονομά σου.

Ειπε, κ' επεσε στον ύπνο, διότι ειχε βραδυάση. Εκοιμήθησαν και τα άλλα άνθη, και μόνο το μικρό ανθάκι εμεινεν άγρυπνο κοντα στο ποταμάκι. Ο θεός ηκουσε το λυπηρό παραπόνό του, και ηλθε στο ανθάκι, μέσα στη βαθυά νύκτα, και του εψιθύρισε απαλά:

—Τι επάθεσ, και θρηνηεις; —Τ' ονομά μου! Εληγομήνησα τ' ονομά μου!

—Σκουπισε τα δάκρυά σου, ειπεν ο θεός από τώρα θα σε λέγουν «Μη-με-λησόμενοι». Και αυτό το ονομα ποτέ δεν θα το λησμονήσης.

Εγέμισεν από χαράν το ανθάκι. Υψωσεν από τότε τα γαλάζια ματια του με εθνωμοσύνην προς τον ουρανόν, και αιωνίως με τ' ονομά του επαναλαμβάνει την παραγγελίαν του θεού:—Μη-με-λησόμενοι. Και δεν Τον λησμονει πλέον...

Όταν μās παίρη η ύπνος.

Όταν μās παίρη η ύπνος, δεν κοιμούνται ολα μαζί αι αισθησεις μας την ιδιαν στιγμη. Πρώτα βαρύνουν τα βλεφαρα και κλεισιν την δρασιν επειτα κοιμάται η γευσις, ακολούθως η οσφρησις, η ακοή, και τελευταία η αφή. Από ολασ τας αισθησεις η αφή κοιμάται ελαφρότερα, και δι' αυτό οι υπναράδες που δεν εβυπνουν ούτε με τες κλιματαισ, τινάζονται επάνω άμα τους εγγίστετε λιγάκι.

Τι έγινε το γατάκι;

—Και τι έγινε το γατάκι, που ειχατε στο σπίτι σας; ερωτοσεν η μεγάλη κυρια. —Μπα! δεν το ξερετε τι έγινε; απήντησεν η μικροδλα φιληνάδα της. —Τι; μήπως το έχασατε; —Όχι! —Μήπως το φαρμακώσατε; —Καλέ, όχι! —Μήπως επνήγησε; —Όχι, σας λέγω! —Μήπως το επάτησε κανένα άμαξι; —Καλέ, τί λέτε; —Τι έγινε λοιπόν το γατάκι σας; —Εμεγάλωσε, κ' έγινε... γάτα!!!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τόν Μίμην ερωτῶ ο θεός του: —Γιατί πηγαίνεις ετην εκκλησία; —Νά, απαντῶ ο Μίμης, γιατί μετά την απόλυση, η μαμά μου παίρνει πάντα μία κολουρα.

Ο θεός με αδοτηρότητα: —Α! ώστε μόνο για την κολουρα πηγαίνεις; —Όχι, θεε, μόνο για την κολουρα—γιατι κάποτε μου παίρνει και σοκολάτες της βαλλιας!

Εστάλη από το Χρυσόπαιδο

Επισκέπτης προς τόν φύλακα του δημοσίου Κήπου: —Αρά γε αυτα τα άνθη ανήκουν εις την οικογένειαν των Μονοκοτηλυδώνων; Και ο μικρός υιός του παρατυχών: —Είς καμμίαν οικογένειαν! Κι' αυτα ανήκουν εις τόν δημοσίον Κήπον!

Εστάλη από το Μαυροθαλασσίτιο Δελφίνι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ο διαπρεπής φίλος μου κ. Ι. Χαλκοκονδύλης, συνδρομητης μου άλλοτε και βραβευθείς μάλιστα υπό το ψευδώνυμον «Αρης», σήμερον δε διευθυντής της πρώτης των ελληνικων εφημεριδων, της «Νέας Ημέρας» της Τεργεστης,—ελαβε κατ' αυτας αφορμήν να μου γράψη επιστολήν. Από την επιστολήν του αντιγράφω εδω εν αποσπασμα, το όποιον μάε ενδιαφέρει, και η συνάντησις της με συνεκίνησε πολυ.—(προς τον κ. Χαλκοκονδύλην ειχα σταλην τόν τόμον του 1906)—ανεκάλυφα και ενα διάδοχόν μου: τόν «Αρη» παραιτούμενον από Συλλόγους, συμπαρασύροντα τους φίλους του, δημιουργούντα σκανδαλα... Τόν καταχάρηκα! γνήσιος «Αρης» και γνήσιος Ρωμηός. Διατι εις τα τόσα και τόσα δεν κάμνετε και ιστορίαν των ψευδωνύμων;—Πραγματικώς, πολυ ενδιαφέρουσα θα ητο τοιαυτη ιστορία. Από αυτην θα εμαθάνομεν, οτι μερικοι από τους σημερινούς μας φίλους εχουν ψευδώνυμα, τα οποια ετίμησαν άλλοτε, εις τα πρώτα χρόνια της Διαπλάσεως, άνδρες διαπρεπεις τώρα και παρίγνωστοι, όπως ο κ. Χαλκοκονδύλης! Και la noblesse oblige, όπως λέγουν οι Γάλλοι...

Καλά το ειχε γράψη, και δεν ειχεν ανάγκην διορθώσεως, Ταπεινών Ιον. Αι προτάσεις σου εδημοσιεύθησαν, ως ειδες, εις το προηγούμενον φυλλον. Καμμίαν φοραν μένουσ από ελλειψιν χώρου. Ποτέ δεν πρέπει να νυπομονής.

Πως ητο δυατόν να μη σου απαντήσω εις την Αλληλογραφιαν, αγαπητή μου «Αθάνασ» Ελλάς; Είς ολασ τας επιστολάς ανεξαιρέτως απαντῶ, και μάλιστα εις τας ωραιας ως αι ιδιαιταισ σου. Και η σημερινή μου ηρεσε πολυ. Το Παιδικόν Πνεύμα θωωσ... τι να σου πω! Ποτέ μου δεν ηκουσα ονομα Κίσα και δυστυχως εις αυτό στηρίζεται η όμοιοκαταλήξις. Στείλε κανέν άλλο!

Όστε εγλύτωσε από μικρό στραγγυλό σου κεφαλι από τα βάσανα, Ουράγιον Τόξον; Γράφε μου λοιπόν τώρα συγχρότερα. Καλός τρόπος ξεσπαθώματος εινε να παίρησ το φύλλον εις το Σχολείον πολλοι θα το ιδούσ και κάποιος βέβαια θα ελευσθή. Σ' ευχαριστώ πολυ δια την προθυμίαν.

Δεν εινε άσχημη η ιδέα σου, Ρεμβασιέ, να εκδιδω δηλαδή τα Χριστούγεννα η το Πάσχα εν έκτακτον πανηγυρικόν πολυσελιδον φυλλάδιον, με χρωματιστάς εικονας, με διηγήματα,

με ποιήματα, με μουσικήν, με γελοιογραφιας κτλ. όπως κάμνουν και τα ξένα περιοδικά. Δυστυχως το φυλλάδιον αυτό θαπατουσε εαν πάνην πολλών χιλιάδων δρακμίων, και εινε ζήτημα αν θα εκλύπητα τα ξεροά του, εκτός αν απεφασίζατε ολοι να μου το πληρώσετε ακριβά, προς 4 ή 5 φράγκα. Θέλετε; Ευχαριστώ!

Όραία η περιγραφή του χιονισού, «Ελλην Ναυτοπαι». Αλλα περισσοτερον μ' εφαιδρυνε η νεωτέρα επιστολή με τα παράπονα τα ψεύτικα η παραλειπόμενα ελλείψει χώρου. Α, μάλιστα! Τέτοια παράπονα τα διαβάσω πολυ ευχαριστως, και εις τα μόνα που επιτρέπω.

«21», σου ξεστειλα μίαν δέσμην Μ. Μυστικων και τα φυλλάδια που εχήτησε. Υπομονή! όποιος εινε τόση μακρην από τας Αθηνας, δεν εμπορει να με διαδάξη την ιδιαν ημέραν με τους Αθηναίους. Φιλησε μου την αδελφήν σου, που ελυτήθη τόσον δια το άπότομον τέλος της Ιστορίας του Πιπάνη!...

Χαίρω πολυ, Ιωάννα Δάρα, δια τας λαμπράς αυτας ενθαρρύνσεις, τας οποιας ελαβεν ο Συλλόγός σας εκ μερους της διευθυντριασ του Παρθενωγαγείου σας και της κ. Γυμνασίου σου,—ενθαρρύνσεις, αι οποιαι έμε ιδιαιτέρως τιμούν. Ο κ. Φαίδων σε ευχαριστει πολυ δια τα συγχαρητήρια σου επί τη εορτή της μικράσ του Εθθαλιας (Αιλιέας). Που το θυμήθηκες!!

Τι κομφο το χαρτί, που μου γράφει τας επιστολάς της η Γλυκεία Ελλάς! Βχει ενα γλυκύτατον χρώμα, σα ρός πολυ ανοικτό, και εις την άκραν λιθογραφημενας δυο ελληνικας σημαιας, διασταυρουμενας, κάτωθεν των οποιων αναγινοσκειται με κωνην μελάνην και ωριαν καλλιγραφίαν η Γλυκεία Ελλάς... Είνε περιττόν τώρα να ειπω, οτι και το περιεχόμενον των επιστολών εινε ανάλογον με το περιεχον.

Όραιας επιστολάς μου εγραφαν αυτην την εβδομάδα και οι εής: Χρυσόπαιρος Ελλίς, Ρεμβή, Ασπρο Τριαντάφυλλο, Σιωπηλή Νόε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδεν ψευδώνυμον εγνωσται η ανανεοται αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1). Τα εγνωόμενα η ανανεομένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, ανήκουν εις έγγραφα, και οσα από κ, εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μαρμαρομένησ Βασιληάδ, α. (Ρ. Γ.) Προσφιλης Ανώνυμος, α. (ελλίως οτι αυτό δεν θα το ανακαλύψουν) Κοροδαλός του Αίμου, α. (Δ. Μ. η πρώτη επιστολή σου μου υπερήρεσε ευχαριστώ πολυ δια το ξεσπάθωμα.) Ένολοράς, α. (Π. Τ. Ε. κανεις δεν υποχρεοται ν' αλλάξει το ψευδώνυμόν του) Καφεδόμοροιο, α. (Χ. Α. Β. αι προτάσεις σου εις το προσεχές) και Ροδοπαρειος Μικροδλα, κ. (Α. Μ. προσάθησε λοιπόν να εγγραφήσ εις την χρυσήν στήλην των εκλεκτων μου φίλων» αυτό επιθυμώ κ' εγω.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσ μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια το ετος τουτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον δια το ετος τουτο. Προτάσεις με ονόματα, η με ψευδώνυμα κατηγγημεναι δεν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανακαλύξουν: η Βασιλισσα των Ανθων με το Κίτρινο Ντόμινο και Σαφρώ—η Φίλη των Ανθων με το Έυσομον Κρίνον, Άνοιξιότικο Αουλοδι, Ταπεινών Γαιοσφι, Μαγαμέλην εις το Σχολείον πολλοι θα το ιδούσ και κάποιος βέβαια θα ελευσθή. Σ' ευχαριστώ πολυ δια την προθυμίαν. Δεν εινε άσχημη η ιδέα σου, Ρεμβασιέ, να εκδιδω δηλαδή τα Χριστούγεννα η το Πάσχα εν έκτακτον πανηγυρικόν πολυσελιδον φυλλάδιον, με χρωματιστάς εικονας, με διηγήματα,

μέ τόν Ταπεινόν Μενεξέν, Ταπεινόν Γιοσεμί και Λάζαρον — τὸ Πεδίον τῆς Μάχης μετὰ τὸ Ὑδραϊκὸ Κεφάλι καὶ Ἀμίμητον Γελοτοποιόν — ὁ Λάζαρος μετὰ τὸ Μαργαριταρένιο Δάκρυ, Δεσφὸν Φιλίας καὶ Ἄδρον τῆς Νεότητος — ἡ Διαφορετικὴ Σημάδα μετὰ τὴν Ρέμβην, Αἰγυπτίαν Βασιλόπουδα, Ὀδὸν τῆς Δόξης, Ἐπιδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Ποιμενίδα Μυροτό — τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὴν Ἀθήνη, Ζαππίδα, Ἀγγυρον τῆς Σωτηρίας, Δόξαν τῆς Παριόδος καὶ Γλυκεῖον Ἑλλάδα — ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα μετὰ τὸν Φρά-Διάβολον καὶ Δευκοκόμαντον Αἰγιάλον — ὁ Δευκοκόμαντος Αἰγιάλος μετὰ τὴν Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην, Αἰμύφυρον Μανεδονίαν καὶ Δοξαμένο Εἰκοσίενα — ὁ Γαλαξίας μετὰ τὸν Πτερόν Ὀνειρον, Ἐπιδα τῶν Δυστυχῶν, Παιδί τοῦ Μορηῆ, Κίρκην καὶ Αἰγυπτίαν Βασιλόπουδα — ἡ Ἀθάνατος Ἑλλάς μετὰ τὸν Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης — τὸ Ὀδρανίον Τόξον μετὰ τὴν Δουκισσαν τῶν Σαλώνων, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Φαληρικὴν Ἀκτὴν — ὁ Ἄγγελος Ἀγγερινός μετὰ τὴν Κόρην τῆς Κρήτης, Ξανθὴν Κορηνοπούλαν, Ξανθὴν Νεοαῖδιαν καὶ Ρέμβην — ὁ Ἀτρόμητος Λέων μετὰ τὴν Ζίαν, Προμηθεῖα, Ζήτω ἢ Ἐνασίς, Ἐνασίς ἢ Θάνατος καὶ Ναντοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου — ἡ Πατησιώτισσα Πυροδόποινα μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Χονδροκέφαλον — ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων μετὰ τὴν Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἀστέρα τῆς Ἐστῆρας, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης καὶ Χάμικω — ἡ Γλυκεῖα Ἑλλάς μετὰ τὸ Ζήτω ἢ Ἐλευθερία, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας, Ζήτω ἢ Κωνσταντίνος, Αἰμύφυρον Μανεδονίαν καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς — ἡ Ἐνδοξὸς Ὑδρα μετὰ τὴν Ἰταλικὴν Σημάδα, Κυρία Δὲν μετὰ τὴν Ἰδιότροπον Νεάνιδα — ἡ Νυκτερινὴ Ἀδρα μετὰ τὸν Δευκοκόμαντον Αἰγιάλον, Ἀμίμητον Γελοτοποιόν, Ὑδραϊκὸ Κεφάλι, Ἐστεμμένην Καλλονὴν καὶ Σκέρταο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Χρυσόμαλλον Δέρας (ἔσταιλα) Ἄγγελον Ἀγγερινόν, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι (καλῶς ἠλθες εὐχομαι τέλειαν ἀνάρωτιν) Αἰρόμητον Δεόντα (ναί, εἰμπορεῖς τὸ ξένον ψευδώνυμον ἡμῶς δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ εἶπω) Πατησιώτισσαν Πυροδόποιναν (ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ἑσπερίαις ἐπιστολάς σου περισσώτερον μου ἤρσεν ἢ περιγράφουσα τὴν ἐπίσκεψίν σου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν) Φρά-Διάβολον (ἐξυπνότητα ὅσα γράψεις περὶ τῆς Ἀσκήσεως 46, ἀλλὰ εἶδες ὅτι ἠκυρώθη) Μανροθαλασσικὸν Δελφίνι (ἔσταιλα) Κίρκην (δὲν παρεξηγεῖσαι ἄλλως τε μου ἀρέσουν ἰδιαιτέρως αἱ λακωνικαὶ ἐπιστολαί) Φίλην τῶν Ἀνθέων, Κόρην τῶν Κυμάτων, Μεγάλῃ Ἰδέαν (ἔσταιλα) εὐχομαι περαστικά) Ἐλένην Μ. (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃς ὅπως πρῶτα) Πολύκαρπον Χ. Α. (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ ὄχι, δὲν μ' ἐπισκέπτεται) Ἰοχὴν τοῦ Περωμένου (ἔ, πῶς ἐπέρασε λοιπὸν εἰς τοὺς χορούς, — ἂν ἐπήγες;) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου μετὰ λεπτομερείας τῆς κληρονομίας τοῦ Λαχείου σου) Ἐνδοξὸν Ὑδραν (βεβαίως μόνῃ της τὸ ἀνεκάλυψε, διότι ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πληροφορηθῇ) Ἐπιδα Ι. Γ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράψεις ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ εὐρῆς τὸ ὠραῖον ψευδώνυμον καὶ θὰ μου γράψῃς συχνά) Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα (πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα! περιμένω νὰ μου τὰ ἐξηγήσῃς καὶ πληροφορικῶς) Ἀρην (ἔχει καλῶς) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (τί ἐνοεῖς; ὅτι δὲν θὰ στείλῃς; δὲν θὰ ἦτο εὐγενὲς ἐκ μέρους σου) Ζίαν (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη; ναί, πάρα πολὺ ὁμοιάζεις τῆς ἀδελφῆς σου ἔσταιλα) Ἀνοδαίμονα, κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν τὸ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεῖχει 20 φύλλα καὶ τμητὰ φε. 1.]

174. Τονόγραφος

Πρὸς ἐμὲ ὁ Διογένης.
 Πολλὴν ἔστρεφε φίλιαν
 Μ' ἄλλον τόνον ἔχω μέρος
 Εἰς ἀρχαίαν ἐκστρατεῖαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου τῶν Δυστυχῶν

175. Ἀναγραμματισμός

Μία νῆσος ἔξακουστὴ
 Ἄν ἀναγραμματισθῇ,
 Στὴ στιγμὴ θ' ἀναστηθῇ
 Κόποιος ἀπὸ τῆ Γραφῆ
 Ποῦχε δολοφονηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐστεμμένης Καλλονῆς

176. Αἶνιγμα

Ἀργαῖος Βασιλεὺς τ' ἀρσενικόν μου
 Καὶ πόλις ἢ πτηνὸν τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν

177. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν
 ποιήτριαν.

+ = Σύνδεσμος
 * + * = Τέρας.
 ** + ** = Τέρας; ἐπίθετον.
 *** + *** = Κόλπος.
 **** + **** = Νηπιῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παιδὶ τῆς Καρδιάς

178. Ἐπιγραφή

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ν
 Υ Ρ Ο
 Ε Γ Α Μ Ν Υ
 Ο Σ Α Ν Ι Ε Π Ν
 Ι Ρ Π Α Ι Δ Ι Α Π Α
 Τ Ν Ω Μ Ι Ν Ο Ρ Φ Ν Ω Τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

179-183. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ τριῶν συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σοφορίας, ἥλιος, ἀνάξιος, ἀνυγής, ἀπῆλη
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγγῶ

184. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου τῶν ζητουμένων Βασιλέων, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλεῖα τῆς Ἀττικῆς:

1. Βασιλεὺς Ἀττικῆς. 2. Βασιλεὺς Περσίας. 3. Βασιλεὺς Αἰγύπτου. 4. Βασιλεὺς Μακεδονίας. 5. Βασιλεὺς Μακεδονίας. 6. Βασιλεὺς Κορίνθου. 7. Βασιλεὺς Τροίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

185. Μικτὸν

δς - εααι - κ - αο - σφ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Σιγαλιᾶς

186. Γεῖφος

τ' τ' [καὶ] σί.
 τ' 1 τ'
 τ' τ'

σοῦς!
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

84. Παλιόροια (πάλη, ροῖα.) — 85. Τέρμους (τό, μί, ρίς.) — 86. Λευκός - πεύκος.

87. Π Ο Υ Σ 88. Ὀργὴ φιλοῦντων ὀλλοῖοι ΔΑ γον ἰσχύει. (Ἡ ἀνάγνωσις Υ Δ Ω Ρ κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω Σ Α Ρ Α πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.) — 89-

90. 1. Κώμη, κώμης, κώμος, ὄμος, ὄρος, ὄρος, ὄσος, πόσος, πόσις, πόλις. 2. Πόλις, πόλος, ὄλος, ὄλας, ὄλα, ὄμμα, ὄμα, νῆμα, σῆμα, σῶμα, χῶμα, χῶρα. — 91-95. Τῇ ἀναλλαγῇ διὰ τῶν Λ, Σ: λέξις, κόλαξ, ξύλον, ἐπαλιξ, ἐναλλάξ. — 96. ΑΒΛΛΩ, ΕΡΑΤΩ (Ἄλωτος, Ἐκτῶρ, ΛέΑρχος, Λάρισσα, ὉκΕανίς.) — 97. Ἀμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα. — 98. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιῆσῃς (Ο, Σ, Μ, σὺς, ε, τ, Ρ, Μ. Π, Η, σὺς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχάριω ἐγκαρδίως Ὑμνον Ἐλευθερίας διὰ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν ἐν Δημοφφίσιματι. — Κίρκη. (Ζ'—93)

Φίλτατε Μεγαράστα, οὐδῶλος ἐκπλήττομαι διότι ἡ φήμη μου ἔθρασεν εἰς τὴν Βοστώνην σας, ἀλλὰ ἄλλον ἔρωτά μετὰ μάθω πῶθεν ἠρώσθητε τὴν πᾶν κολακευτικὴν τοιαύτην. — Ἐπανερχομένη εἰς τὸ λατρευτὸν Παλλάδιόν μου, χαιρετῶ τὴν ἐν Ἀθήναις Διαπλασιακὴν κίνησιν. — Διακριθεῖσα Ἀρσακιάς. (Ζ'—94)

Κλήρωσις λαχείων «Ἀγῶνος» ἔγινεν. Εὐχαριστοῦμεν ὅσους ἠγόρασαν λαχεῖα. Ἰδιαιτέρως φιλάτην Μαρίκαν Ἰωαννίδου, ἧτις ὄχι μόνον ἠγόρασεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ πωλῆσῃ ἀρκετά. — Σόλλογος «Ἀγῶν». (Ζ'—95)

Τὸν φίλτατον Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας θριαμβευτικῶς ἐν δημοφφίσιματι πρωτεύουσα ἐγκαρδιώτατα συγχάριω. Ἐπίσης ἐνθερμότερα συγχάριω Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου δι' ἰκανοποιητικὰ φήφους ἅς ἔλαβον, ἐραγῶς καταδείξασας ἐαυτὸν δημοτικότητά καὶ περὶ ἑνεκα ἐτέρων αἰτιῶν δὲν ἔτυχον πλειοψηφίας μειζονος καὶ συνεπῶς βραβείου. — Δάτης τοῦ Ἀπείρου. (Ζ'—96)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τμητὰ δρ. ἡ φε. 2
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἡ φε. 3
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἡ φε. 3
 [Αἱ δύο Σειραὶ ἑμῶς δρ. ἡ φε. 3,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἡ φε. 7.]

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἡ φε. 3.
 [Χρυσόδετος, δρ. ἡ φε. 3,50]

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν

“ΡΩΣΣΙΑ”

Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτου ὕλων.

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὕλην ἐνημέρωσις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ἔτησίαι... δρ. 8,— Ἔτησίαι φε. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐπάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φε. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φε. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐδριπιδῶν δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον.</p>
---	---	---

Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1907 Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 16

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνεχέαια)

Τὰ ἄλογα εἶχαν ἀποζευχθῆ καὶ πειθηνίως εἶχαν κατακλιθῆ ὀπισθεν τοῦ προπῶθεν ἠρώσθητε τὴν πᾶν κολακευτικὴν τοιαύτην. — Ἐπανερχομένη εἰς τὸ λατρευτὸν Παλλάδιόν μου, χαιρετῶ τὴν ἐν Ἀθήναις Διαπλασιακὴν κίνησιν. — Διακριθεῖσα Ἀρσακιάς.

Ἦσαν πέντε, — πέντε παιδιὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλύτερον ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν: ὁ Γκὺ Λακῶς, ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἐλζα Ρίσις, ὁ Ἰβάν Κλοαρέκ καὶ ὁ Ἰανὸς. Διότι πρέπει νὰ μάθετε ὅτι, ἐνῶ ὁ φίλος μας Γιάγκος Ἄμων συνεσκέπτετο μετὰ τὸν ὀπλαρχηγὸν πῶς νὰ φέρουν ὀπίσω τὸν Ἰβάν, ὁ Ἰανὸς εἶχε καὶ αὐτὸς ἐξαφανισθῆ μυστικὰ, ἀκολουθήσας τὸν νεαρὸν Βρετόνον εἰς τὴν ριψοκίνδυνον τρέλλαν του.

Οἱ πρόσκοποι δὲν ἀπέπαισαν πλέον παρὰ ὀλίγα μόνον μέτρα. Μακρότερα ἐφαίνετο φάλαγγς ἐλαφροῦ ἵππικου ἀπὸ διακοσίας ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξαποσταλῆ πρὸς δίωξιν τῶν νικητῶν τῆς Τθεφονταίν. Εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ τοῦ ἵππικου ἀποσπάσματος τὰ πέντε παιδιὰ ἤθελαν νὰ θέσουν φραγμὸν.

Εἰς ἑκτασιν ἡμίσεως χιλιόμετρον, ὁ δρόμος, παραπολὺ στενός, ἐπροστατεύετο, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, μετὰ πλάτων χάνδακα. Ἐπᾶνω δὲ εἰς τὸν δρόμον, τὰ στενὰ περάσματα ποῦ ἀφῆσαν τὰ κάρρα, εἶχαν ὡς φρουράν των τὰ πέντε ἀτρόμητα παιδιὰ: ὁ Γκὺ ἦτο εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ τοῦ Ἰαννοῦ καὶ τοῦ Ἰβάν, τὰ

Δίδυμα εἰς τὰ δύο ἄκρα ἦσαν δὲ καὶ τὰ πέντε πρηνηδὸν ἐξηπλωμένα.

Ὁ Γκὺ καὶ τὰ Δίδυμα ἐστήριζαν τὸν ἀγκῶνα κατὰ γῆς, μετὰ τὸ δάκτυλον ὁ καθένας εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ ὄπλου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνον ἡ κάννα ἐφαίνετο.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ Γκὺ, ἅμα οἱ στρατιῶται ἐπλησίασαν.

Αἱ τρεῖς βολαὶ ἐρρίφθησαν μ' ἕνα κρότον, οἱ τρεῖς πρόσκοποι ἔπεσαν, μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς. Ὅταν δὲ ἡ φάλαγγς ἐφθασεν, ἡ ὀρμὴ τῆς συνετρίβῃ εἰς τὸ

δόδοφραγμα... Τρεῖς ἱππεῖς εὐρήξαν ὁμοίαν τύχην μετὰ τοὺς πρόσκοπους.

Ὁ Ἰανὸς δὲν ἐπυροβολοῦσεν, ὁ Ἰβάν ἔκαιεν εὐσυνειδήτως τὰ φυσέκια του, ἦτο ὅμως ἀκόμη ἀπειρος νεοσύλληκτος σκοπευτῆς, ἀνίδυμος διὰ τὸν ἔχθρον.

— Σημάδευε τ' ἄλογα στὸ στήθος! τοῦ ἐφώναξεν ὁ Γκὺ, ἐνῶ ἐξαναγέμιζεν.

Ὁ Ἰβάν συνεμορφώθη μετὰ αὐτὴν τὴν συμβουλήν, καὶ μετ' ὀλίγον κραυγὴ χαρᾶς ἐξέφυγεν ἀπὸ στήθος του: — Ἐκτύπησα ἕναν! νὰ τος, πέφτει μετὰ τὸ ἄλογο του.

Ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰανόν, δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τ' ἀνδραγαθήματα τοῦ μικροῦ Βρετόνου. Ἄν καὶ ἦσαν τελείως ὠχρωμένοι ἐναντίον τῶν σφαιρῶν, οἱ τέσσαρες πολέμισται μας εἶχαν βαρὺν ἀγῶνα νὰ ἐκτελέσουν.

Ὀλίγοι Ἀγγλοὶ ἂν κατόρθωναν νὰ τρυπώσουν μέσα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ περάσματα, τὰ παιδιὰ θὰ ἦσαν περικυκλωμένα. Ἐλογάριαζαν ὅτι θὰ ἔχωναν τὴν ζωὴν των εἰς τὸν γιγαντώδη αὐτὸν ἀγῶνα, ἤθελαν ὅμως ν' ἀνακόψουν τὸν δρόμον τοῦ ἐχθροῦ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ὠραν, καὶ οὕτω δευτερόλεπτον δὲν ἔπρεπε νὰ στραφῆ ἄλλοῦ ἢ προσοχῆ των.

Ὁ Ἰβάν εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεταί χρήσιμος Ἀφῆκε τὴν ὀριζήνην θέσιν του, κ' ἐσύρετο μετὰ τὰ γόνατα ἀπὸ τὸ ἐν σημεῖον εἰς τὸ ἄλλο, ὅπου ἐχρειάζετο ἡ ἐπικουρία του, καί, ἅμα κανεὶς

Ἐκτύπησα ἕναν! νὰ τος... (Σελ. 121, στ. γ')